V A T R A

FOAIE ROMÂNEASCĂ DE OPINIE ŞI INFORMAŢIE

Iulie-Dec.1966 XVI,2 7802 Merzhausen-GERMANIA
N° 104 Weinbergstr.14

Cronică măruntă

Vatra n'a mai ieşit cam de mult. Cititorii ei însă, obişnuiţi cu opinia ei clară, "neangajată", i-au rămas credincioşi. Ne-au mişcat multele scrisori nedumerite, pline de chemări, propuneri şi încurajări, dela oameni din toate straturile, şi din toate ţările lumii: familia vetristă e destul de respectabilă, răspândită pe tot pământul; în "împărăţia" Vetrei soarele, cum ar fi spus Carol Quintul, nu apune niciodată... Unii au continuat chiar să-şi trimită contribuţia, la o publicaţie ce le sosea din ce în ce mai rar, părând cumva în pragul agoniei. Mulţumind tuturor din toată inima, vrem să-i asigurăm din nou că, din partea noastră, Vatra nu se va stinge în exil decât când ne-om putea întoarce la vatra mare a Ţării. Ea va continua deci să ajungă în căminurile, cât de îndepărtate, ale prietenilor noştri, cu acelaş cuprins, la fel de răspicat, spunând pe nume lucrurilor în ce priveşte atât pe ocupanţii ţării, cât şi pe ai exilului.. Ieşind acum cu mare întârziere, avem foarte multe de spus. Vom cauta să lichidăm aici materialul îngrămădit, iar de Paştele ortodox sperăm să scoatem alt număr. Incepem cu lucruri mai mult sau mai puţin "personale", în convingerea că ele reflectează aspecte generale din exil, lămurind, prin ştofa celor ce-l "conduc", modestia până la ridicol a oricărei "acţiuni", cu inevitabila-i sterilitate.

De sâcâiala proceselor, deocamdată am scăpat: cel intentat de consiliul conducător al "bibliotecii" din Freiburg -Mihăilescu, Nagacevschi, Racoveanu, toţi trei cotaţi ca legionari-, a murit în faşă, contactele preliminare stabilind că "calomnia" n'a fost calomnie; cel intentat de alt legionar, Boeru, aşişderea: întrucât respectivului i-au trebuit mai mult de 6 luni -termen maxim prevăzut de lege, care a făcut inteligenţei individului un credit excesiv- să reflecteze că aluzia dela "Doruri şi necazuri", cu privire la uciderea lui Iorga şi Madgearu, îl.. ofensează. Mulţumind cordial prietenilor ce-şi oferiseră obolul în vederea acestor procese, le comunicăm pe această cale că nu au de trimis nimic.

Cât despre culturala manifestare a boxului, personal n'am luat încă nicio măsură, căci aflând, dela dl comandant Papanace, că Mihăilescu e tot elită legionară, deci obligatoriu om de onoare, mai aştept nişte pârlite de scuze. Se pare însă că, astăzi, cu afacerea se ocupă chiar autorităţile germane. Mai ales că, între timp, omul şi-a manifestat iarăşi cultura pugilistică, ceeace pune în serioasă dilemă gradu-i de responsabilitate. Astfel "Badische Volkszeitung" din Freiburg, 10 Ianuarie 1967, scrie negru pe alb, sub titlul "Grosolană cultură de exil", că Sâmbătă dimineaţa, 7 Ianuarie, dl "profesor" Virgil Mihăilescu "a încuiat în localul Bibliotecii Române şi a luat la bătaie pe un vizitator care venise să aducă toate cărţile împrumutate, şi voia pentru aceasta o chitanţă de primire", căci "s'a întâmplat nu numai odată ca conducătorul Bibliotecii Române să ceară insistent restituirea unor lucruri ce nu fuseseră niciodată împrumutate sau care se aflau de mult iarăşi în Bibliotecă". Şi ni s'a spus că cel lezat, uluit de asemenea cultură, a dat şi el în judecată pe conţopistul "Orientărilor", pentru sechestrare de persoană şi lovire, lucru foarte grav în Germania, ca în toată lumea evoluată de altfel. Dacă noua ispravă a dlui Mihăilescu a umplut de entuziasm căpeteniile naţional-social-creştinetc, nu mai puţin ea a produs acolo şi ceva încurcătură. In adevăr, pe baza trecutului atac cu boxul, plus dexteritatea în denunţuri, dnii Racoveanu-Papanace-Gheorghe crezuseră că cel mai indicat să-i reprezinte demn, cel mai fidel reprezentant al curatelor năzuinţe ale exilului, exemplarul cel mai bun de opus regimului din ţară de teroare şi delaţiune nu poate fi decât un mardeiaş denunţător - şi, ca atare, cocoţaseră la preşedinţia UARGului, adică a tuturor organizaţiilor române din Germania, pe.. conu Virgil; acum, în faţa noii ciomăgeli, şi a noi denunţuri, cei de mai sus se zice c'ar fi asudând în continuă şedinţă, neştiind cum să mai premieze atâta osteneală patriotică. Maeştri în ficţiuni, n'ar fi exclus să înfiinţeze, pe exil, chiar o republică naţional-social-creştină-tricoloră, unde să-şi pună mihăilescul

preşedinte.Ci noi avem o singură mâhnire: că nu mai trăeşte Caragiale...

Industria denunţurilor e în floare la Freiburg.După cel cu "gunoiul cultural", denunţat a fost părintele D.Popa,că lucrează fără permis dela "Arbeitsamt"; dar, la explicaţiile sfinţiei sale,hârtia s'a aruncat la coş.Au urmat alte denunţuri, menite să îngreuneze directorului Vetrei şederea în Germania.A venit apoi,dlui dr Miron şi subsemnatului,câte o chemare la poliţie,"wegen einer Anzeige des Herrn Virgil Mihailescu",cum scrie pe invitaţie: din cauza unui denunţ al dlui Virgil Mihăilescu,în legătură cu şcoala românească locală(şi ar fi urlătoare la cer ingratitudinea,dacă dnii Racoveanu-Gheorghe-Papanace n'or bate o medalie comemorativă pentru imortalizarea şi a acestei strălucite fapte culturale a celui pe care şi l-au vrut preşedinte).Până la urmă,a sosit la poliţia din Freiburg şi cererea kahalului din Frankfurt pentru cercetarea activităţii publicistice antisemite a subsemnatului.Denunţul a fost anonim,caşi cel contra părintelui,şi pus la poştă în München.El conţine peste 80 de bucăţi din Vatra,traduse în nemţeşte: muncă enormă! In Vetrele ce-l însoţesc,sunt indicate cu roşu părţile încriminate şi,întâmplător.. desigur,şi unele pasagii în legătură cu "biblioteca",comentate de "Orientările" lui Papanace.Cine e denunţătorul,nu ştim.. Dar dacă munca depusă cu traducerea atâtor texte era folosită la întocmirea catalogului "bibliotecii", aceasta începea,în fine,să fie bibliotecă.

Despre care "bibliotecă",umblă mai multe svonuri: după unii,ea s'ar muta la München(dar "adunarea generală"chiar n'are niciun cuvânt de spus aici?..); după alţii,Nemţii ar încuraja o mutare a ei la Salzburg.Ultima soluţie ar fi să amărască tare mult pe dl Racoveanu,carele,după ce a încurajat pe Mihăilescu să intre cât mai afund în baltă,merita desigur o inocentă succesiune.Până una alta -ne informează însuş dl Mihăilescu,într'o circulară-,oamenii,dumirindu-se asupra adevăratei consistenţe a "bibliotecii",au început să ceară înapoi cărţile donate: cum a fost cazul,relatat de directorul "bibliotecii" în şedinţa UARG din 15 Octombrie,cu fondul prof.Friedwagner,ai cărui moştenitori,convinşi "că directorul Bibliotecii este bolnav mintal şi într'un moment de nebunie va distruge materialul încredinţat", "au cerut de urgenţă predarea întregului material",ceeace "a produs Bibliotecii o imensă pierdere de prestigiu şi de material documentar de mare valoare".Noi tot credem,însă,că cea mai mare "pierdere de prestigiu" o produc "bibliotecii" actele necontrolate ale directorului ei.

In aceeaşi circulară,hilarul director mai arată că dl Miron "a organizat pe ascuns.. o aşa zisă'şcoală românească',folosind numele a cinci familii cu zece copii,fără asentimentul lor prealabil".Cum se poate organiza "pe ascuns" -şi decel- o şcoală,cu dascăl,elevi şi lecţii,e secretul dlui Mihăilescu; noi,pentru a ajuta pe cititori să-i cântărească cinstea sufletească,ne limităm să arătăm că la lecţiile misterioasei şcoli au participat şi fiii săi - şi că ele au avut atât de puţin asentimentul său,încât se făceau,între altele,la el acasă,ba,uneori,chiar la "bibliotecă": desigur,tare "pe ascuns"...

Dl Mihăilescu,inventatorul brevetat al bibliotecii fără catalog,şi director, mai ocupă şi postul de preşedinte la UARG.Când dnii Gheorghe-Racoveanu-Papanace, oameni socotiţi cândva de greutate,au crezut că acest tip e cel mai indicat să reprezinte obrazul şi năzuinţele exilului în opoziţie cu arbitrariul şi grozăviile din ţară,ei ştiau că Mihăilescu comisese un atac la drumul mare,că-şi denunţase nişte compatrioţi şi că,în ce priveşte capacitatea-i intelectuală,de "profesor" şi de director,nu numai că n'apăruse cu altceva pe piaţă decât cu boxul şi vestitele-i circulări patriotice,dar nu fusese în stare,în 16 ani de zile,să întocmească un biet de catalog,fără de care o bibliotecă e tot ce vrei,numai bibliotecă nu. De ce-or fi ţinut atunci să-l împovăreze cu noi îndatoriri,când nu se arătase bun nici pentru cele vechi? Că peste puţine au fost puşi,dar vor fi peste multe,a spus Isus numai celor ce înmulţiseră talantul; pe cel ce l-a îngropat,l-a trimis în focul Gheenei: "acţiunea"creştină a dlui Gheorghe nu cunoaşte Evanghelia? Incărcându-se cu atribuţii noi nişte umeri vădit neputincioşi,năluca catalogului dispare şi mai mult.Fost-a totala desumflare a individului voită? Urmăritu-s'a doar,"creştineşte",îndestularea deşertăciunii omului? Crezut-au cumva că-l reabilitează astfel? Sau atribuie şi dânşii UARGului o importanţă proporţionată cu dimensiunile-i adevărate?! De fapt,componentele acesteia par în bună parte fictive,formal ţinute în picioare de vanitatea vreunuia de aşi fuduli cartea de vizită cu goanga de "preşedinte".Sunt oameni cari în împrejurări normale ar fi ajuns poate ceva,dar

aici,bătând în loc,vor să-şi înşele măcar orgoliul.Unele "asociaţii" n'au niciun fel de activitate,cu greu reuşesc să găsească oameni pentru formarea "comitetului"; altele se limitează la parastase şi celebrarea câtorva sărbători naţionale,dar astea se fac,aiurea,din iniţiative ad-hoc,fără nevoia unei.. "asociaţii".Iată deci unde au bombardat pe dl Mihăilescu.. "preşedinte"! Dacă membrii componenţi s'ar lua în serios,publicarea recentei bătăi din insăşi incinta "bibliotecii" ar fi trebuit să le dea de gândit,obligându-i la măsuri urgente şi radicale.Mai ales că scandalul a apărut în presa germană!

Aceeaşi lipsă de maturitate şi'n cazul dela Köln.Acolo dl Mihăilescu,în calitate de şef al UARGului,convocase pe Valahi,la 3-4 Decembrie să comemoreze unirea Transilvaniei - pentru ca,profitând de însufleţire,să purceadă la instalarea P.S. Teofil ca episcop şi pentru Germania.In acest scop,atât personal cât şi prin vistavoi se ostenise să adune semnături pentru episcopul rătăcitor.Lovitura piezişe ce se da realităţii bisericeşti locale s'a răsbunat însă singură: înainte de începerea serbării un grup de participanţi,în bună parte din Paris,a cerut,vociferând, ca "denunţătorul Românilor din Germania" să plece - iar dl Mihăilescu,şeful,aşa zicând,al Românilor din Germania şi convocatorul însuşi al serbării,a trebuit să părăsească sala.Nu i s'a conces nici măcar să vorbească trei minute,cum se resemnase.Iar serbarea a continuat,cu cântece,jocuri şi veselie,în prezenţa episcopului şi a şefilor"organizaţiilor" componente ale UARGului,care n'au simţit nicio nevoie să se solidarizeze cu.. "preşedintele"lor.Dar nu l-au"demis".Şi nici el n'a crezut că-i cazul să-şi dea demisia,pentru aşa o bagatelă.Intrebarea e,acum, ce va face dl Mihăilescu cu adeziunile,pe care atâta a asudat să le adune(căci nu peste tot a fost primit chiar cu dulceaţă şi cafea).Se crede,în general,că le va păstra pentru un alt prilej,când se va mai rătăci vreun episcop prin Germania...

Se întâmplă,la unii compatrioţi fixaţi pe aceste meleaguri,un fenomen ciudat, "o adevărată renaştere spirituală",ar zice eternii iluzionişti,necunoscători ai situaţiei.Oameni cu faimă,pe drept sau pe nedrept,de vechi tradiţii de bursă neagră,scandaluri pentru "afaceri" şi alte ciondăneli"sentimentale",s'au pomenit deodată cu somnul chinuit de.. "ordinea canonică".E de ajuns ca vreun şmecher să scuture olteneşte nişte sfori,pentru ca ei să pornească tăureşte spre cucerirea unor Verdunuri imaginare,fără grijă nu numai de ridicol,dar nici măcar de lezarea fireştilor sentimente ale ţării ce-i găzdueşte şi care,acolo,a cam mâncat bătaie.Colectiva streche a evlaviei s'a accentuat mai ales cu moartea preotului Vasiloschi. După reglementarele 6 săptămâni,cât,după credinţa populară,sufletul mai rătăceşte prin locurile cunoscute,P.S.Teofil a adresat,de Sfântă Mărie,o "scrisoare deschisă" Românilor din Germania,undo se vaită că nu mai pridideşte cu multele epistole dela aceştia,"cari încep să se ocupe de starea lor bisericească".Iar oamenii s'au întrebat,cum de primeşte atâtea scrisorele dintr'o ţară unde-i aproape necunoscut, şi nu primeşte nimic din Statele Unite şi Canada,unde a "păstorit" atâţia ani; de fapt,rezultatele "păstoririi" de-acolo s'au văzut mai lămurit recent,când candidatul Bucureştiului la episcopatul american a fost sfinţit în însăşi.. catedrala P.S. Teofil,la Windsor! Circulara se războieşte la început cu răposatul Vasiloschi,care "nu lasă Românilor din Germania o stare bisericească cu trăsături de continuitate", aşa că "apare vidul de organizare bisericească",cu "o tristă îngăduire a unui amestec străin în treburile noastre bisericeşti"; "să sperăm -continuă,patriotic, P.S.Sa- că ruşii respectivi nu vor îndrăsni să ne mai umilească cu ocupaţia lor bisericească".Despre "umilinţa" Prea Sfinţiei Sale,care ţine direct de un sinod rusesc,nu suflă nicio vorbă! Despre părintele Popa,iarăşi niciun cuvânt în cele 4 pagini,de parcă nici n'ar exista - măcar că-i singura realitate "bisericească" în toată Germania,pentru Românii ortodocşi.La fel de cinstit e P.S.Sa când "speră" că "fraţii protestanţi nu vor mai stărui cu ajutorul lor bisericesc,condiţionat de sfâşierea unităţii noastre bisericeşti şi româneşti": aparte minciuna,căci ajutorul protestanţilor a fost pur frăţesc,necondiţionat absolut de nimic,- dar de ce atunci P.S.Sa,ştiind pe protestanţi cu intenţii aşa urâte,a mai cerut Consiliului Ecumenic dela Geneva salarizarea a doi preoţi de-ai săi pentru Germania?.... P.S.Teofil mai "speră",deasemenea,că nici greco-catolicii "nu vor mai da ajutor Românilor ortodocşi să stea în dezordine bisericească": pe ce se întemeiază P.S.Sa făcând aşa de grave afirmaţii? şi cum trebue atunci interpretată sărutarea sa "frăţească",la Madrid,cu P.S.Cristea? Oare simţul răspunderii a dispărut cu totul din exil? Singurul lucru din toată circulara ce stă'n picioare e afirmaţia,cu damf profetic,privind pe "cei ce ar dori să-l moştenească -pe pr.Vasiloschi- din punct

de vedere bisericesc": "Aceştia nu vor reuşi să facă altceva decât să tulbure liniştea celui din mormânt şi să creieze frământări inutile printre Români": este exact ce a urmat,- datorită tocmai P.S.Sale,şi unora din sfetnci,cari or fi crezut că dibăcia"controverselor" negustoreşti e bună şi în câmpul "ordinei canonice".

Primul asalt s'a încercat la Köln,18 Septembrie,cu ocazia "congresului" aşazisei "acţiuni" a dlui Gheorghe,la care au participat cam toate "somităţile" partidului,inclusiv P.S.Teofil.Părintele Popa a fost invitat să facă slujbă,- care, "din lipsă de biserică",urma să aibă loc cumva pe scena "congresului",mărindu-i astfel lustrul; sfinţia sa a găsit însă singur biserică,la care până la urmă,după ezitări şi târgueli,au venit,cu fatala întârziere,şi unii congresişti; ba a venit, fără să se anunţe,şi P.S.Teofil,dar,în aceste condiţiuni,nu s'a putut bucura de cinstea cuvenită Arhiereului.Părintele Popa le-a ţinut o predică,de om cu inima deschisă,nepriceput în "politică",deci fără întortocherile din răvaşul episcopului:

"Incă reavănă fiind ţărâna pe mormântul fostului nostru păstor sufletesc,vijelia patimilor de care el a ştiut să adăpostească frumoasa livadă al cărei paznic şi lucrător era,prinde să se deslănţue.Soarta acestei moşteniri e astăzi în mâinile domniilor voastre.. depinde de voinţa şi dragostea fiecăruia de a o păstra aşa cum v'a fost încredinţată,sau a o împărţi(frăţeşte,negustoreşte),a o vinde,a o lăsa pradă spinilor şi bălăriilor,a-i da foc,ori a o ara mai adânc,spre a aduce mai multă roadă.. Dumnezeu a înzestrat pe om cu minte,cu dragoste şi i-a dat libertatea să acţioneze după bunul său plac.. Toate vă sunt permise,dar nu toate vă sunt de folos! spune sfântul apostol Pavel,iar înţelepciunea populară glăsueşte: cum îţi vei aşterne,aşa vei dormi.Cu sila nu se poate impune nimic,fiecare e absolut liber să-şi aleagă medicul care corespunde cerinţelor inimii sale.In societatea omenească sunt medici buni,medici mai puţin buni,şi mai sunt şi medici răi.Aceştia din urmă,în multe cazuri sunt mai instruiţi decât cei dintâi.. dar din cauza diferitelor metode"savante" pe care le practică pe pielea bieţilor clienţi.. legiuitorul găseşte de cuviinţă să li se ridice dreptul de liberă practică,cruţând astfel multe vieţi omeneşti.Prooroci mincinoşi,lupi îmbrăcaţi în piele de oaie,încearcă să profite de vitregia vremurilor în care trăim.Ei îşi anină pe piept icoana patriei însângerate,când de fapt sunt cei mai buni crainici ai acelora sub călcâiul cărora geme bietul nostru popor.Propovăduesc dragostea,dar sufletul lor gâlgâe de ură.Strigă la toate răspântiile ordinea şi pacea,dar în urma lor e numai foc,pustiu şi moarte.Dacă diavolul ar apărea aşa cum e zugrăvit în icoane: cu barbă,copite şi coarne de ţap,coadă de măgar,furcă în mână şi aruncând văpăi pe nări,lumea l-ar cunoaşte de departe şi s'ar feri.El ni se arată însă în formele cele mai ademenitoare,mânuind cu dibăcie arcuşul pe îndrăcitele-i strune.. Prinşi,fie de vârtejul patimilor,fie de diferite interese.. mulţi sunt mânaţi de vântul răzmeriţii pe calea mirajului unor noi orânduiri.Noi,-mulţi,puţini,- vom rămâne aci,continuând truda depusă de cei ce-au trecut înaintea noastră la conducerea acestei biserici: părinţii Ştefan Palaghiţă,Andrei Vascan,Emilian Vasiloschi.. Biserica Ortodoxă Română din Republica Federală Germană nu-şi închide porţile în faţa nimănui, rămânând aceeaşi reconfortantă oază în pustiul acestui exil.Că şi la noi,în casa noastră se simte româneşte,se cântă româneşte şi se vorbeşte numai româneşte.Şi noi credem într'unul Dumnezeu,Tatăl Atotţiitorul,făcătorul cerului şi al pământului.Credem într'unul Domn Isus Cristos.. şi în Duhul Sfânt.. într'una sfântă sobornicească şi apostolească biserică.Credem de asemenea cu tărie în învierea României şi a Neamului Românesc,în sfărâmarea zidului de ură şi de mişelie ce ne împresoară.Aşa să ne ajute Dumnezeu!"-

In această stare sufletească,congresul s'a ţinut cu aripi mai pleoştite.Retragerea dlui Gârneaţă din comitetul "acţiunii",unde n'ar fi trebuit să fie niciodată,nu era făcută să crească avântul.Dl Racoveanu a propus recunoaşterea P.S.Teofil ca "episcopul Românilor ortodocşi din întreaga Germanie liberă",iar "moţiunea" -asigură "Cuvântul"- a fost primită "în unanimitate şi cu aplause".Propunerea era un abuz patent,căci,chiar dacă "acţioniştii" ar fi fost unanimi,"acţiunea" nu înglobează însă pe toţi Românii din Germania,aşa că n'ar fi putut să-l proclame,în mod cinstit,decât ca episcop al partidului dlui Gheorghe.De n'ar fi să cităm decât comunitatea din Freiburg,constituită în parohie ce nu recunoaşte pe P.S.Teofil şi care are adeziuni,în adevăr spontane,din toată Germania,ba şi din Franţa.Pe urmă, moţiunea nici n'a fost primită "în unanimitate",cum însăşi foaia dela Freising e nevoită,într'un număr ulterior,să rectifice.Cum se explică atunci neadevărul din

"Cuvântul", când la adunare a participat şi dl Racoveanu? Probabil că, în chiar clipa "votării", dânsul va fi trebuit, cine ştie de ce, să meargă pe afară - şi acolo, auzind niscaiva sgomote, le-a luat drept.. "aplause" în cinstea P.S.Sale...

A doua manifestare, s'a făcut pe coardă şi mai patriotică. P.S.Teofil a decis să prăznuiască 20 de ani dela intrarea României în războiul Intregirii printr'o slujbă, cu parastas şi zaiafet, la.. Verdun. România intrase în război, de fapt, în noaptea de Sfântă Mărie, dar slujba P.S.Sale s'a făcut abia la 30 Octombrie. De ce? Dacă ţinem cont de faptul că la festivităţi au fost invitaţi şi Românii din nord-vestul Germaniei, o explicaţie ar fi: în aceeaşi zi urma să facă slujbă şi părintele Popa, la Düsseldorf, şi n'ar fi stricat să aibă goală biserica. Ea a fost însă plină ca totdeauna - şi nici Verdunul n'a câştigat prea mult, căci Francezii n'au aşteptat strechea evlaviei valahe ca să îl cucerească, acum vreo 20 de ani...

A urmat, cum am spus, la Köln, 3-4 Decembrie, serbarea unirii Ardealului, care trebuia să servească şi de cadru instalării P.S.Teofil. Invitaţiile erau legate în şnur tricolor, fireşte. Dar cum oamenii au început să se trezească, iar tricolorul, singur, nu mai înşeală cam pe nimeni, instalarea a fost paralizată de alungarea, cam barbară, a însuşi amfitrionului. Aşa s'au terminat, deocamdată, agitaţiile bisericeşti din Germania. Incercarea de plasare a unui episcop şomer pare a nu fi avut la bază nici omenie, nici interese adevărat naţionale, ci dorinţa cutăruia de a-şi mai "creşte" statura prin "influenţa" ce spera să exercite asupra nefericitului vlădică, devenit "omul său". Altfel, P.S.Teofil n'a trimis niciun preot în Germania; P.S.Sa însuşi, se spune c'ar fi plecat în America; iar când Românii din Germania au vreo nevoie: botez, înmormântare, nuntă, liturghie, etc, - ei, indiferent de "tabără", departe de a alerga după episcop, prin America sau la Paris, vedem că tot la părintele Popa apelează: singurul care este, efectiv, "la faţa locului".

Ca să sfârşim cu capitolul evlaviei, e cazul să mai amintim că unul din preoţii din fabrica dela Paris, trecând pe vară prin Freiburg a afirmat, la cafenea, că a venit vremea să se pună directorului Vetrei "mâna în gât". Care să fie pricina acestei atitudini, nu tocmai duhovnicească? Paharul ce-l ţinea în mână? Influenţa culturii boxului, mai.. resimţită la faţa locului? Lipsa de pregătire (căci la şcoala de meserii se făcea cam puţină teologie)? Sau pur şi simplu lipsa harului? Căci Duhul Sfânt, invocat la hirotonire, chiar de-o fi catadixit să se prezinte, aflatu-l-a pre dânsul pe alt nume decât cel din registrul botezaţilor.. Pre numele-i adevărat, zice-se c'ar fi comis, ca jandarm al lui Sima, pe pielea unui biet compatriot legat, nişte blestemăţii, foarte îndepărtate de prevederile harului - iar comportarea dela cafeneaua din Freiburg nu face decât să adaoge la consistenţa svonului. Ori-cum, cu aşa echipă, P.S.Teofil va mai cuceri poate, odată, Verdunul; în niciun caz, însă, suflete de oameni.

Fiind la cronica măruntă, e potrivit să pun sub lupă şi pe dl Papanace. Care, din numărul pe August al "Orientărilor", a făcut ediţie specială contra subsemnatului, de o extremă violenţă, - obişnuitul vocabular balcanic -pehlivan, neruşinat, cerşetor, etc- servindu-i de argumente şi idei. Un încercat prieten m'a sfătuit să nu repet, cu el, greşala făcută cu Sima, pe care faptul că m'am mai ocupat de el şi după desumflare l-a mai ţinut în viaţă. E adevărat că "Orientările" cu pricina l-au pecetluit definitiv - încât careva îmi atribuia nu ştiu ce misterioasă dibăcie în a provoca neprietenii să îşi arate.. ce le ţine loc de cap şi inimă; şi că, de altă parte, un dialog îşi află rost numai în lumea cumsecade. Altfel, un Sima de exemplu, prins în flagrant de adulter va continua să se considere pe mai departe, şi fără să roşească, ca cel mai indicat stegar al lumii de azururi a lui Moţa; dacă întrebi un Papanace de ce el, <u>om liber</u>, trăind <u>în lumea liberă</u>, admite bani dela legaţia reperistă, îţi va răspunde, tot fără să roşească, că.. şi <u>robii</u> care muncesc <u>în ţara ocupată</u>, îşi iau salariile tot dela comunişti! Impostura, cum se vede, n'are leac. Alt prieten, din America, îmi scrie: "O polemică de natura celei pe care o duci nu se va termina niciodată, din lipsa unui criteriu obiectiv de valori. Onestitatea şi modestia de a fi crezut în oameni e premiată, în conjunctura de faţă, cu cele mai vulgare acuzări. Marasmul şi degradarea exilului în general, a celui legionar în special, necesită din partea celor rămaşi idealişti o circumscriere a activităţii lor. In situaţia actuală, nimeni nu mai poate pune la punct pe nimeni, adevărul nu mai poate fi difuzat. Facţiunile au înlocuit căldura prieteniei, orgoliul personal s'a substituit ideii generale, iar desbaterea a devenit ţigănie şi denunţare şi s'a întins pe tot continentul. Renunţă la polemică cu tipi ca Boeru, Mihăilescu, Papanace. Termenii actuali ai discuţiei nu mai pot aduce niciun servici, nimănui. De mai

crezi necesar,fă o recapitulare definitivă a situaţiei şi,după aceea,dă Vetrei vechiul curs".Cei doi prieteni au perfectă dreptate.Dacă mă mai ocup,pentru o ultimă oară,de acest individ,e pentru un amestec de datorie faţă de cititori şi autopedeapsă: caşi în cazul "bibliotecii",la a cărei umflare Vatra a contribuit pe vremea când credeam că va ieşi ceva din ea,dl Papanace a fost şi el ajutat să aibă cuvânt în exil,pe vremea când îl credeam om.Extrasele ce publică,din scrisorile noastre şi din Vatra,dacă's adevărate,ele ne servesc şi nouă de mărturie a celor de mai sus.De aceea credem a fi datori faţă de cititorii noştri,caşi în cazul Mihăilescu,să li-l înfăţişăm,tot noi,în dimensiunile-i normale; "corvoada" nu-i deloc plăcută,dar o pedeapsă pentru credulitatea din trecut e meritată.Şi izbăvitoare.

Incepem cu rândurile unui colaborator,rămase nepublicate acum vreo 10 ani, când,necunoscând ca astăzi personajul,ni se păreau exagerate.Erau intitulate "A levantin,levantin et demi": "Fandacsia" caragialescă continuă să facă ravagii la "Orientări".Şi în numărul pe August,redactorul unui buletin,a cărui datorie ar trebui să fie,în primul rând,seriozitatea,repetă acuzaţia,pe cât de întemeiată,pe atât de veche,monotonă,răsuflată,împotriva ambasadorului Petrescu-Comnen pentru cele câteva rânduri nefericite pe care le-a scris în nu mai ştim care carte.Mai nu e număr din "Orientări",în care să nu se reia acest motiv,ca şi când legionarii ar trebui îndobitociţi cu sistemul comunist al sloganului.Alţii au spus neadevăruri mai sfruntate despre noi,şi totuşi i-am acceptat alături de noi,ba redactorul buletinului dela Erding a colaborat chiar la gazeta unuia dintre aceştia.Vina, în plus,a dlui Comnen ar fi că e "levantin".Am dovedit că e Macedonean,pe baza documentării date de macedoneanul Murnu.De unde,dacă logica nu e o părere,ar urma că "macedonean = levantin".A trage această concluzie ne îndreptăţeşte,de altfel, necinstea sufletească de care dă dovadă compilatorul "Orientărilor",când,din ură combinată cu rea credinţă,ca să-i mărească vinile fostului ministru de externe,îi atribuie fraze pe care nu dânsul le-a scris,ci gazetarul ţărănist Ghiţă Ionescu, cum rezultă din chiar o pagină ulterioară a buletinului.Se prea poate ca dl Comnen să fie un mişel(dar un mişel care face servicii neamului,în timp ce adversarii săi personali îşi macerează fierea în ranchiunuri,resentimente personale,în grafomanii fără vreo urmare); dar e nu mai puţin o mişelie a-i atribui,între ghilemele,afirmaţii care nu-i aparţin,numai ca să-l dărâmi şi să-ţi iei o satisfacţie meschină.Pe noi,să spunem drept,ne doare mai mult această necinste sufletească, fiindcă porneşte din rândurile noastre,ba chiar din vârful unde ar trebui să strălucească,dacă nu altceva,măcar onestitatea,decât necinstea ambasadorului Comnen, când a afirmat că Mişcarea Legionară a primit fonduri dela Nemţi.Sunt diferite grade de levantinism.Acesta,din "Orientări",îl întrece,hotărît,pe acela al fostului ministru de externe.Parafrazând vechiul adagiu francez,din "La Farce de Maître Pathelin",putem spune: "A levantin,levantin et demi"! Mai ales că e vorba de Macedoneni,între ei... In privinţa necinstei sufleteşti,ca metodă,am mai avea de remarcat citarea,în acelaşi număr din "Orientări",a unei fraze din Sfântul Augustin, pe care acum câţiva ani a folosit-o "Vatra" în aceeaşi problemă a divergenţei posibile de opinii,dar a unităţii necesare de acţiune,în cadrul Mişcării.Redactorul, ale cărui modeste lecturi le cunoaştem,nu menţionează că fraza Prea Fericitului Episcop de Ipona a luat-o din revista noastră,reprobată(à propos: mai apasă asupra "Vetrei" condamnarea din timpul sterilului triumvirat?).

Dl Papanace foloseşte,fără pic de perdea,orice prilej îi dă pretextul să arate "cine e el",cum Căpitanul nu-i ieşea din cuvânt,câţi martiri are în familie,etc. Voluptatea "exploatării cadavrelor" şi-a însuşit-o,foarte probabil,dela comuniştii italieni,mari meşteri în această "artă".Cât despre suferinţa personală,este convins că toată lumea-i obligată să ştie,"din cele publicate" de dumnealui,deranjurile poliţieneşti ce a avut.Numai că "cele publicate" se citesc greu,din cauza obscurităţii,a "ideilor" întortochiate,a frazei îmbâcsite.Deşi am ţinut să parcurg tot ce apare în refugiu,mărturisesc că mi-a fost imposibil să-i citesc toate broşurile.Noroc că recenziile le face altcineva; dar frazele politicoase,dl Papanace le-a luat "de capital".Oricum,din înşirarea celor 4 arestări,"pentru cauza naţională şi pentru mărturisirea crezului legionar" şi pentru care se vaită că "şi-a pierdut serviciul" la percepţie(când alţii-şi pierdeau viaţa!),pentru Mişcare pare a fi fost numai cea de după uciderea lui Duca,- cea din 1927 precedând întemeierea Legiunii,iar cu ocazia celei din 1930 abia a cunoscut pe Căpitan(lucru semnalat posterităţii în toate paginile "Orientărilor").Când cu Duca,a fost arestată

foarte multă lume,dar la proces a ajuns numai un grup restrâns,din care dl Papanace a fost exclus,fiind eliberat,la prima cernere,ca "neinteresant"; a fost reţinut însă,şi judecat,directorul Vetrei: cel care,pe vremea martirajului papanacist pe la diferite percepţii sau bănci,"păştea gâştele pe pajiştea din Ţigăneşti",cum se exprimă,în originalu-i stil "poetic",papanacul.

Acelaş ştie că,prin 1930,subscrisul,"intrat în tineretul ţărănist.. ciomăgea, poate,mai ales după prima dizolvare a "Gărzii" de către Mihalache,pe 'huliganii' legionari".Mai târziu,m'am făcut eu,nu-i vorbă,legionar,dar în loc ca acest "început pătat" să mă facă mai decent,m'am pus să dau lecţii de legionarism acelora care,ca dl Papanace,"prin grelele lor jertfe dela început au desţelenit terenul pentru propăşirea credinţei legionare": "Se vede că miazmele putreziciunii politicianiste,respirate în prima fază a vieţii sale -mai constată,plin de amărăciune, dl Papanace(şi cât am regretat acele "miazme",după ce l-am cunoscut pe dumnealui!)- n'au putut fi ozonificate de educaţia Căpitanului,atât de adânc pătrunseseră în plămânii săi".Aici,dânsul ori nu-i "la zi",ori se exprimă cu obişnuita-i rea credinţă.Mişcarea a început,se ştie,cu Cinci.Cari au devenit zece,douăzeci,cincizeci, o sută,o mie.Dar această creştere nu s'a făcut într'o zi.In Muntenia,unde numele Căpitanului se confunda,în ceaţa începutului,cu al haiducului Codreanu,i-au trebuit Mişcării ani până să fie cunoscută,alţi ani să fie acceptată.La alegerile din 1932,la nu mai puţin de 5 ani dela întemeierea Legiunii,ea a avut în Muscel 476 voturi,dar mai toate la Domneşti,pe Râul Doamnei,unde inginerul Clime personal,în timp ce făcea avocatură,lucrase câtva timp.Propaganda în Moldova a folosit mult problema evreiască,care în Muntenia nu era aşa simţită.La Muscel aveam un singur evreu,pe doctorul Siegler,medic de plasă,om cumsecade de altfel -care aud că trăeşte şi astăzi,la Topoloveni-,căsătorit cu o româncă din Călineşti,Manolescu,şi fără copii,deci pierdut pentru neamul lui; când,în timpul "guvernării",s'a venit cu decretul confiscării averilor evreeşti,la Muscel n'am avut pur şi simplu cui să-l aplic.Iar în măsura în care această problemă ar fi putut avea "priză" la noi, ca atitudine de solidaritate naţională,ea era confiscată pe acea vreme de bătrânul A.C.Cuza.In aceste condiţiuni,chiar de-aş fi fost cel mai strălucit produs al culturii parului dela Freiburg,pe cine vrea dl Papanace să fi ciomăgit,în 1930,la Muscel,unde nu era picior de legionar? El însuşi,deşi naţionalist cu şapte tricoloruri,şi cam de multişor trecut de vârsta bobocilor,mărturiseşte că a cunoscut pe Căpitan abia în acel an.

Incotro se îndrepta,totuşi,mai ales în Muntenia,Ardeal şi Basarabia,idealismul politic pe atunci? Spre naţional-ţărănişti.Pe lângă fascinaţia cămăşii lui Mihalache(învăţătorul,decorat cu Mihai Viteazul),care reabilita parcă întreaga clasă obidită,partidul mai cuprindea pe principalii şefi naţionalişti din provinciile cu care se reconstituise de curând străvechea Dacie: aici erau Maniu,Vaida,Cicio Pop din Ardeal,aici Halipa şi Stere din Basarabia.Aceşti luptători habar n'aveau că's plini de "miazme",căci.. nu citiseră "Orientările" lui Papanace; cum habar n'aveau nici numeroşii capi macedoneni,membri de vază ai partidului.Aici vom găsi deci,încadraţi sau sprijinitori,pe mulţi din viitori oameni de frunte ai Mişcării: un Nae Ionescu,prof.Chirnoagă,părintele Duminică,Vasile Marin.. Fost-a această apartenenţă,pentru Vasile Marin de pildă,un "început pătat"?... Dar Căpitanul însuşi,Moţa,Gârneaţă,Clime,proveneau dintr'o formaţie şi mai "pătată": LANC-ul lui Cuza.Atât de "pătată" încât membrii ei,spre deosebire de foştii ţărănişti,nici nu puteau să intre în Legiune! Iată de ce dl Papanace,vrând să "polemizeze" cu orice preţ,a călcat iar în străchini.

Dacă "intrarea" mea la ţărănişti s'a făcut în adevăr când "păşteam gâştele", căci la 10 ani lipeam pe cumpenele puţurilor şi pe gardul pătulelor gazeta "Ţara Nouă" şi afişe cu chipul lui Mihalache,Iunian,dr Lupu,etc.,despărţirea de ei s'a făcut prin 1932,când erau în plină putere,distribuind "posturi" cu amândouă mâinile,aveau încă destulă popularitate,cu Mihalache stam destul de bine,- spre a veni într'o organizaţie minusculă,prigonită de toţi,abia cunoscută la noi: la secţia Priboeni-Muscel,Garda a avut,atunci,doar 4 voturi! Dar nu mi-a părut o clipă rău, cu toate cele îndurate: aici am cunoscut,de aproape,oameni,de talia unui Codreanu, a unui Moţa,Clime,Ciumetti,Niki Constantinescu.Cu Gârcineanu am lucrat un an cot la cot,reuşind să scoatem la Muscel,într'un judeţ de numai 4 mandate,şi în care n'aveai cum exploata "problema evreiască",necunoscută acolo,judeţ ce forma principalul fief electoral al lui Mihalache şi unde cap de listă la liberali era însuş şeful partidului,Dinu Brătianu,un deputat legionar: pe Bănică Dobre.Păcat că s'au

dus.Toţi! Am rămas,în schimb,cu Sima şi cu Papanace...

De "miazmele putreziciunii politicianiste",care,cum spune Papanace,îmi năpădiseră plămânii,Căpitanul nu şi-a dat seama; cum nu şi-a dat seama când a făcut cunoscutul pact cu şeful naţional-ţărăniştilor: habar n'avea că Iuliu Maniu duhnea a miazme de putregai! In această ignoranţă,mi-a făcut o cinste unică,primind să vie,la 27 Ianuarie 1935,la nunta din Ţigăneştii prigoniţi azi de Papanace;"cinste unică",căci cununiile le accepta numai în tabere,sau în vreo biserică din Capitală.O cinste,cred tot rară(căci Căpitanul nu se ţinea de sindrofii),mi-a făcut vizitându-mă acasă,în mansarda din strada Eroului,lângă Cişmigiu,de Sâmpetru 1935,cu soţia,Alecu Cantacuzino,părintele Duminică cu Doamna,inginerul Clime,Savin,fraţii Popescu din Bârlad şi alţi camarazi; a vorbit atunci,în treacăt natural,de tăria omului de caracter - şi-mi pare rău cât oi trăi că n'a fost de faţă şi dl Papanace: poate se lipea ceva de el! Dar pe-atunci nu-l cunoşteam,deşi în acea epocă mai nu era zi să nu fiu la sediu,în strada Gutenberg,unde am avut prilej să cunosc pe toţi comandanţii de seamă,iar macedonenii mă interesau în mod deosebit; nu l-am cunoscut pe el,cum n'am cunoscut nici pe Sima,pomenit de Căpitan în carte la grămadă şi al cărui nume mi-a atras atenţia abia când cu faimoasele atentate ce aveau să ducă la asasinarea lui Corneliu Codreanu.- De-aci am plecat cu toţii, pe jos,la biserica Sf.Ilie-Gorgani,unde părintele Mihăilescu oficia cununia lui Sandu Valeriu,cu una din surorile Jorjoaia mi se pare.

Altă deosebită cinste,desigur tot din ignoranţă,mi-a făcut Căpitanul când mi-a încredinţat,în vara anului 1936,conducerea uneia din cele mai periclitate tabere: la Topoloveni.Ea a avut onoarea de a fi vizitată,între alţii,de generalul Cantacuzino(care a venit cu Victor Medrea şi cu Frujină) şi,repetat,de inginerul Clime; iar dintre cei ce au lucrat acolo,studenţii agronomi Ion Busuioc dela Malu-Cu-Flori(Muscel) şi Enescu dela Mozăceni(Argeş) au fost împuşcaţi la Vaslui.E cea mai necunoscută tabără,căci nu mă pricepeam la reclamă; însă una dintre foarte puţinele,dacă nu unica,ce şi-au atins complet obiectivul! Şi dacă am un grad în Legiune, e pentru această <u>faptă</u>,ci nu o simplă încurajare pentru cutare regiune,sau cutare categorie... "Pentru aducere aminte" există,aşadar,date ceva mai substanţiale decât o întâmplătoare întâlnire dintr'un vehicul.Dl Papanace se laudă cu o menţiune din "Pentru legionari",unde-i arătat printre sfetnicii lui Codreanu,dar asta nu trebue să înşele pe nimeni.Căpitanul precizează,la începutul cărţii,că ea cuprinde şi "greşelile" sale: aşa cum îl cunoaştem astăzi,numai aici a putut fi sfetnic Papanace.Devin astfel explicabile şi unele neşanse ale Mişcării: cu aşa sfetnic...

Şi,à propos de Ţigăneşti: cât poate fi de serios un om ce se tot leagă de o comună,de care habar n'are? O apăr nu din interes,căci origina mea e în satele de deasupra Câmpulungului,pe ambele părţi ale graniţei vechi.Acolo au fost,dela Bran la Vişoi,cât s'a putut scormoni trecutul,mulţi preoţi din familia Ţuluca,neamul mamei mele,al cărei tată era şi el preot,la Lereşti.Numele acestor preoţi ai Carpaţilor e,după învăţatul Papanace,ţigănesc.Ţigănesc e,după acelaş papălapte,ignorant ca toţi fuduii,şi numele Calangiilor,trăitori pe aceleaşi plaiuri,unde au venit pe vremuri --credeau ei,însă Papanace îi sileşte să-şi revizuiască hrisoavele-fugind dela Calan(Ardeal).Prin aceleaşi sate au hălăduit şi străbunii tatălui meu, împărţindu-şi timpul între turme,varniţele de pe Mateiaş,fierestraele de pe apele repezi ale munţilor şi livezile de pruni.La Ţigăneşti,în Podgoria Muscelului,a fost transferat tatăl meu dela Topoloveni,unde era învăţător.In ţară,există vreo zece sate cu acest nume.Cel din Muscel avea,acum peste un sfert de veac,vreo 400 de case,cu circa 2.000 locuitori.Dintre aceştia,ca în toate satele din ţară de altfel,unde erau adevărate "instituţii",doar două familii de ţigani: a fierarului şi a lăutarului.Niţă Bădăluţă,care în frumuseţea costumului făcea concurenţă lui Mihalache,îi "zicea" bine din vioară; Ghiţă al lui Tudor era fierar,dar la nevoie cânta şi el la nunţi şi cumetrii,formând,cu puradeii,un adevărat taraf.Mai era o văduvă bătrână,Veta Ţiganca,spălătoreasă la "boeri".Niţă Scaloi,dintr'un sat vecin,cel mai vestit lăutar din regiune,şi-a luat pe front şi vioara,şi a căzut la Mărăşeşti,în cinstea României Mari...

De unde,atunci,numele satului? Când am plecat din ţară,am lăsat un dulap întreg de "hârtii" strânse dela oameni,între care o "ocolniţă": "harta" satului,veche de câteva veacuri.Unele din aceste documente erau mai vechi de vremea lui Matei Basarab,dela care se păstra încă,la răscrucea dintre "şoseaua mare" Dobreşti-Topoloveni şi drumul ce da din cătunul Măciucari(numele n'are nicio legătură cu vestita "bibliotecă" din Freiburg..),peste podul de pe apa Cârcinovului,în partea

satului zisă "Peste Gârlă",o troiţă de piatră,foarte înaltă,cu inscripţie în cirilice; n'a mai fost timp să cercetez,dar documentele le-or folosi desigur alţii, dacă nu le-au şi folosit.Nu credem însă ca dl Papanace să aibă vreo remuşcare de nedreptatea făcută unui sat de gospodari cinstiţi,cari nu i-au făcut niciun rău,-dimpotrivă: pe "monumentul eroilor" din vatra satului figurau,în cap cu preotul Din Stănescu şi învăţătorul Ioniţă Petrescu,vreo 60 de nume de căzuţi în războiul Intregirii: contribuţia Ţigăneştilor pentru ca România să devină mare,cât mai puternică,ca să poată ocroti şi pe Românii rămaşi sub alte stăpâniri...

A replica dlui Papanace la fiecare ineptie ar fi,pe lângă pierdere de timp,să ocupăm tot numărul cu dânsul.Zice c'a plecat din Roma de teama extrădării,căci acolo "mişunau iscoadele"; numai c'a plecat.. tot în Italia,şi nu de pildă în Argentina,unde pe-atunci se pleca pe gratis şi fără paşaport,deci fără nicio greutate.Dacă era aşa de căutat,- cum Italia era guvernată,zice el,de "adevărate fronturi populare,dominate de fapt de către comunişti"(şi nu-i adevărat!),îl găseau oriunde în cuprinsul ţării.Mai ales că dânsul,departe de a sta pitit în vreo căpiţă,pescuia "la pâraile din munte",cum se exprimă,şi medita copiii(în ce limbă?..). Dacă a născocit povestea de mai sus,cu atâtea detalii,e probabil din obsesia de a părea martir.Mai discret e însă când scrie c'a avut,tot pe când sta.. ascuns,"funcţiunea de administrator al unor moşii": de ce nu spune în ce condiţii a trebuit să plece de acolo?.. Mereu invidios pe cei ce s'au trudit să-şi însuşească altă cultură decât a boxului,dl Papanace afirmă că la doctorat nu se cer,în Italia, "lucrări originale"(ceeace-i o sfruntată minciună!) şi că,oricum,acolo sunt doctori şi frizerii: de ce,cu atâtea înlesniri,n'a fost în stare să-şi ia şi dânsul acolo un titlu academic?.. Cu oiştea'n gard nemereşte deasemeni când aminteşte, printre "veniturile" din ţară,pe Istrate Micescu(pe care-l urăşte de când a spus că "un om politic,dacă îi lipseşte cultura,nu poate fi decât sau demagog sau tiran"); celebrul avocat ar fi,după "Orientări",originar "din localitatea Boboştiţa, o comună de populaţie corcită slavo-albaneză,situată la graniţa Albaniei": să fie vorba de fratele lui Didi Micescu,prietenul Căpitanului şi care a donat Mişcării, pentru tabără,vastul teren dela Giuleşti?...

Dl Papanace ne acuză de atitudini contradictorii,pe care le numeşte "adulări şi denigrări".Adularea presupune însă interes,şi nu se vede ce interes am putut avea de dânsul,de Mihăilescu,de "bibliotecă" ori de părintele Boldeanu,citaţi ca "adulaţi" de noi.Toate publicaţiile oneste pot avea atitudini"contradictorii"faţă de inşi ori instituţii,aceste atitudini depinzând numai de "obiect".Când dl Mihăilescu a scos albumul macedo-român,am scris,şi încă cu elogii,că a scos albumul macedo-român; când însă a scos boxul,am scris că a scos boxul: trebuia să scrim, cumva,că a scos.. alt volum? Când,în loc să se bucure de o treabă românească,o denunţă la poliţie,noi scriem că este un denunţător; dacă mâine -mai ştii minune?..- scoate ceva de valoare în problema Basarabiei,vom semnala şi acest fapt.Am înregistrat,cu elogii stimulante,broşurile dlui Papanace,dar înregistrăm şi atitudinea aceluiaşi când,în loc să apere Mişcarea,pe ale cărei principii a jurat şi pentru care a murit atâta lume,îşi apără,chiar cu preţul minciunii şi necinstei,ortacul din gaşcă.Contradictorie e nu comportarea noastră,ci a celor vizaţi.Papanace are însă alte principii: cât timp Mihăilescu,sau altul,i-o rămâne credincios,are toate virtuţile; pentru apărarea lui e bună şi minciuna,calomnia,necinstea sufletească - tot! Dar atunci,care mai e deosebirea dintre "omul nou" şi.. "putregaiul politicianist"? Atitudini contradictorii însă,adevărat contradictorii,criminal de contradictorii,a avut acuzatorul nostru.Şi nu numai în aplicarea principiilor legionare,care la dânsul variază după cum cel în cauză îi este prieten sau duşman. Când nenorocul ţării a adus pe Sima în situaţia de a distribui portofolii,Papanace i-a trimis dela Berlin faimoasa telegramă de adeziune şi i s'a pus la dispoziţie, acceptând,odată cu şefia lui,mila unui subsecretariat de stat; când Sima a căzut, şi nu putea să mai dea nimic,Papanace l-a părăsit printre cei dintâi,pentru atentatele comise.. înainte de telegramă şi de "guvernare": păi.. atunci nu le ştiuse? Iată ce s'ar putea pe drept cuvânt chema "adulări şi denigrări"!

Mai afirmă dl Papanace,minţind la cub,că,la Roma,subsemnatul a intrat în casa Stella "sub pretext că ar fi ameninţat cu extrădarea": e prima oară că aud aşa ceva! Şi cum puteam să spun o astfel de năzbâtie <u>în 1950</u>,data mutării acolo,după ce în perioada critică umblam pe stradă,ziua nămiaza mare,cu propria identitate,urmasem -şi terminasem- cursurile a două Facultăţi,iar acum mergeam zilnic la radio,şi

la sediul ultimei mari Enciclopedii catolice,"Sansoni",la care am colaborat? Şi am rămas la Stella 10 ani,tot cu acest.. "pretext"? La fel de gogonată e minciuna că am stat acolo pe gratis.

Dl Papanace,care întocmeşte caziere trăgând cu urechea,mai ştie că am fost "dat afară" dela radio pentru repetarea unei conferinţe.In adresa ce mi s'a trimis văd indicat un cu totul alt motiv al plecării mele de acolo: lipsa de importanţă a ştirilor transmise de radio Bucureşti şi Belgrad,pe care le interceptam;"Sperăm însă -continuă nota- să Vă putem număra din nou printre colaboratorii noştri dacă, în viitor,se va prezenta nevoia de a trebui să recurgem la ajutorul altor experţi în limba română pentru exigenţele serviciilor noastre.Vă mulţumim pentru opera efectuată,care a fost întotdeauna foarte apreciată şi ţinută în datorita consideraţie,şi Vă salutăm foarte cordial".Cât despre repetarea conferinţelor,ea este un lucru obişnuit,când sunt bune şi de interes.Dacă ale dlui Papanace nu s'au bucurat de această apreciere,cauza e lesne de înţeles.Mircea Popescu îi scria,din politeţă pentru unul pe care-l credea comandant legionar,că produsele sale "merg bine atât ca substanţă cât şi ca formă" - şi Papanace a luat-o de bună; dar am fost de atâtea ori de faţă când fostul frate de cruce asuda corectându-i maculatura - şi numai extrema lui omenie a putut prelungi "angajarea" dlui Papanace,ca să-i poată da astfel un ban.Cu rezultatul că,lămurindu-se el între timp,pentru cinstitul domn Papanace a devenit automat un "agent comunist" - ca toţi,de altfel,cari au încetat să mai creadă în strigoi.

Dar dl Papanace mai vine şi cu alte noutăţi.El ştie -lucru de care habar n'aveam!- că am stat mereu în legătură cu nevasta,care "n'a fost cu nimica stingherită de regimul comunist",ba chiar "a fost încadrată onorabil în procesul de muncă" - lucru care mă bucură nespus.Altă noutate îmbucurătoare,adusă de dl Papanace -de unde naiba le-o fi ştiind?..- priveşte pe tatăl lui Mircea Popescu(mort de curând,fără să-şi mai văzut feciorul,unic,din 1940),care,"din simplu învăţător dela ţară dintr'o comună din Dâmboviţa,a fost promovat la rangul de inspector.Desigur -continuă papanacul- nu de florile mărului: omul trebue să fi arătat mult zel în susţinerea regimului".Despre fraţi,surori,cumnaţi,vecini,cuscri,cumetri,dl Papanace n'arată lămurit cum au dus-o,dar trebue că tot bine,cum reiese din context.Spre deosebire însă de neamurile redactorilor Vetrei,care ar fi huzurind în ţară,neamurile dlui Papanace au dus-o tare greu(Doamne,că nicio bucurie nu-i întreagă!): astfel,fraţii i-au trecut prin "reeducare","iar bătrâna Mamă şi ceilalţi membri ai familiei erau lăsaţi muritori de foame pentrucă aveau ca rudă apropiată un 'criminal fascist'",ca nea Kostaki.. Precizez,fără putinţă de desminţire,pentru oamenii cinstiţi,că în cei peste 25 de ani,de când nu-mi văd soţia,nu i-am ştiut niciodată <u>nici măcar adresa</u>.Nemţii se opuneau,în timpul războiului,să scriem în ţară,iar cu ocupaţia rusească,contactul cu cei de acolo a devenit şi mai periculos.Din ştirile trunchiate,venite întâmplător la un an-doi,nu pot avea un tablou exact al situaţiei familiei.Când va veni vremea să"ştiu",mi se va prezenta probabil un întreg cimitir de neamuri şi alţi oameni dragi,dispăruţi în peste două decenii şi jumătate şi de a căror soartă astăzi habar n'am.De aceea "veştile" date de dl Papanace ar fi să bucure,dacă le-aş crede.Din păcate omul începe,şi acum,cu o minciună,care e mult mai mult decât minciună,când spune că am stat "mereu în legătură"cu soţia.Minţi,ca de atâtea ori,domnule Papanace! Şi dacă subliniez special <u>acest</u> neadevăr,e pentrucă ascunde intenţia mârşavă de <u>denunţ</u>.Căci de-ar fi adevărată "legătura",ea nu s'ar fi putut face decât pe ascuns.Denunţul d-tale e de aceea infinit mai grav decât chiar ale prietenului d-tale Mihăilescu,pentrucă noi aici ne mai putem apăra,dar cei de acolo n'au cum se mai apăra de un denunţ făcut aici.Dacă ai suflet de om şi nu de fiară,cum ai putut să pui în bănuială,faţă de monştrii unei poliţii comuniste,o fiinţă omenească din marea închisoare reperistă, care nici nu se poate apăra,oricâtă sfântă dreptate ar avea? Te văd de-o vreme tare măruntel,domnule Papanace,dar aşa de jos nu-mi apăruseşi încă!

Continuând lectura "Orientărilor" -luate cu împrumut,căci "omul de onoare" Papanace nu s'a crezut dator să le trimită şi unuia pe care-l atacă aşa de vulgar!- aflăm,natural,alte minciuni.Dl Papanace scrie şi repetă că subsemnatul "a beneficiat <u>şi beneficiază</u>" de asistenţa organizaţiei pentru refugiaţi; că "denigratorul nostru <u>continuă şi astăzi să beneficieze de această asistenţă</u>,deşi este tânăr şi sănătos.Frecventele călătorii pe care le face în Italia sunt determinate de necesitatea de a semna personal ştatele pentru <u>subsidiul lunar pe care îl primeşte</u>.

Dar pentru a camufla acest lucru, inventează denunţuri.. spre a poza ca victimă"; că "din această situaţie de miluit trebue să fie de un tupeu nemaipomenit spre a imputa altora că primesc o asistenţă pe care el însuşi o primeşte". Vestea aceasta ar fi tot de bine.. dacă ar fi adevărată. Aşadar, am în Italia o leafă, de care habar n'am; cum habar n'am, deasemenea, că merg acolo în fiecare lună.. ca s'o încasez. In ultimii 4 ani am fost, la Roma, doar de două ori, pentru înoirea paşaportului; ultima oară, acum un an, ceva mai înainte de termen, din cauza denunţului - care, cum am arătat, e în serie, şi nu inventat, cum pretinde prea cinstitul domn Papanace, ca să îşi apere ciracii. De fapt, dacă dumnealui îmi dărueşte leafă cu sila, cu aceleaşi bune gânduri alt individ, de moravuri tot fanariote, dar şi de obârşie, aud că m'a înzestrat, în corespondenţa-i cu nişte cunoscuţi, cu apartamente gata mobilate şi în deplină proprietate: n'ar mai rămâne decât să-mi dea adresa, şi cheile, ca s'o închei odată cu mansarda închiriată la Freiburg.. Iar pe dl Costake îl autorizez, fiind el sărac, plus meritul inventării unei subvenţii inexistente, să încaseze, în propriu beneficiu, fără nicio pretenţie din partea mea, tot ce a descoperit sau va mai descoperi că mi se cuvine, de vreo zece ani încoace...

Tot la acest capitol, mai caută să justifice legionarul Papanace de ce s'a înghesuit la pomana mult odiatei instituţii "iudeo-masonice" a ONUlui: pentrucă nu s'a putut încadra în "previdenza sociale" din cauza "şomajului intelectual"(şi ce-o fi având el cu.. "intelectualii"?), "a venit ONU să suplinească această lipsă după o anumită vârstă". Şi, deşi -cum spune Yvon Lambert- "pomana, instituţionalizată, e contrară demnităţii omului, care nu poate trăi continuu pe socoteala fraţilor săi", dl Papanace a acceptat - măcar că, dacă chiar nu se simţea capabil de o proprie iniţiativă, mai avea şi altă soluţie: zisa organizaţie oferea, în adevăr, celor dispuşi să facă o întreprindere, un împrumut în cele mai ideale condiţiuni. Pe câte ştiu, acest ajutor a fost refuzat doar subsemnatului, cum mi-a fost refuzată şi viza pentru Statele Unite. De ce a preferat Papanace mila lunară, în locul demnităţii de a face, ca comercialist ce se pretinde, o întreprindere? Se învăţase cu pomana, de când o babă văduvă i-a dat de milă locuinţă? Incapacitate mărturisită? Motive de"vârstă"? Dar exact la aceeaşi vârstă se socotea suficient de întreprinzător ca să îndrăsnească chiar pasul căsătoriei, aducându-şi astfel şi consoarta în subsistenţa "iudeo-masoneriei" dela ONU!

Aşa se prezintă "albanezul" legionarismului integral, comandantul Costake Papanace. Ci noi l-am întrebat precis: ar fi admis Căpitanul, având chiar sacrosancte drepturi, să încaseze bani dela legaţia asasinilor ţării sale? La asta să răspundă Papanace, dacă mai e în stare de un răspuns cinstit!

Şi încă ceva: dânsul afirmă repetat că Vatra "s'a pus în slujba gaştei"; că ea scrie "cum îi cer forţele obscure pe care s'a angajat să le servească"; calomniază, denigrează şi insultă "mai ales de când s'a pus în slujba unor forţe obscure"; ea "s'a pus în slujba 'argaţilor Satanei"; altundeva e vorba de "forţele întunecate în slujba cărora s'a pus dela o vreme încoace"(de tot hazul e nota ce însoţeşte anexa 1-a, unde se arată că "pentru a contracara campania Vetrei prin scrisori ticluite ad-hoc chiar în redacţie, spre a îngreuna ieşirea din impas a Mişcării şi a noii Conduceri", Papanace n'a găsit alt loc mai potrivit sa-şi publice admonestarea decât.. în Vatra însăşi!). Pe vremuri, în ţară, când voiai să scoţi pe cineva din circulaţie, urlai că e "vândut jidanilor"; în exil, dacă te incomodează cineva, trebue obligatoriu să fie "agent comunist". Acum, dacă ne-am vândut, n'am făcut-o noi numai aşa, de florile mărului. Papanace e obligat deci, ca om ce se pretinde de onoare, ba chiar stegar al celei mai onorabile Mişcări, să nu umble cu vorbe în doi peri, ci să arate lămurit cui ne-am vândut. Ar rezulta, de-aici, numai avantaje pentru toţi: noi, am şti de unde să ne luăm leafa; dânsul, ar avea satisfacţia de a-şi vedea dovada publicată în prima pagină din primul număr ce va ieşi al Vetrei. Altfel, rămâne un calomniator ordinar, dublat de un mincinos de prima clasă, triplat de un vulgar denunţător - cum s'a văzut clar din cele de mai sus.

Cu asta, dragi cititori, am încheiat şi noi un capitol. De acest individ, dovedit necinstit sufleteşte, nu ne vom mai ocupa - decât, ca de alţi câţiva "colegi" ai săi, nedemni de cinstea polemicei, cumva cu vârful acului..

Petre Vălimăreanu

&& "Tatăl lui Jivkov -căpetenia comuniştilor bulgari- e mai faimos decât faimoşii biologi sovietici Lysenko şi Miciurin, pentru că el a dat naştere unui dovleac care vorbeşte". Pentru această glumă, arhitectul bulgar Boian Cinkof a luat 5 ani de închisoare...

LA "CRUCEA DELA CERDAC",APROAPE DE MĂNĂSTIREA NEAMŢU: "Această cruce s'au ri-dicat aicea spre semnul şi aducerea aminte a anului 1821,când,viind Turcii în Mol-dova şi în Ţara Românească asupra Grecilor ce se revoltase,şi multe răutăţi făcând bisericilor şi creştinilor,fieştecare se mântuè precum putè.Deci în acel timp la această sfântă mânăstire stăreţind Sfinţia Sa părintele stareţul Ilarie,ne-au po-runcit mai jos însemnaţilor de am dus sfânta icoană a Maicii Domnului cea mare din biserica mare spre muntele Rusul,şi am ascuns-o în pământ,într'un deal,în pă-dure,împreună şi cu alte odoară şi documente,la anul 1821,Iunie 3: Adecă eu,Neonil arhimandrit,stareţul de astăzi,dimpreună cu părintele Sevastian Cămăraşul şi cu părintele Filip duhovnicul; iară la anul 1822,Octomvrie 28,ne-au rânduit iarăşi părintele stareţul Ilarie de am adus-o înapoi,şi după rânduiala privigherei de toată noaptea şi a sfintei liturghii a eşit părintele stareţul cu toţi preoţii şi diaconii îmbrecaţi în sfintele vestminte,şi cu tot soborul,spre întâmpinare,şi, viind până la locul acesta,am ajuns şi noi cu sfânta icoană,şi,făcându-se achatist de obşte,am dus icoana iarăşi în biserica mare.

Mai însemnăm aicea şi minunea care s'au făcut în faţa Maicii Domnului,carea noi cei mai sus însemnaţi cu ochii noştri o am văzut: că din vreme când s'au înce-put dumnezeiasca liturghie,îndată s'au înnegrit cu totul faţa icoanei Maicii Dom-nului şi s'au întunecat,întru cât ne-am înfricoaşat,socotind că poate s'au stricat în pământ unde au fost ascunsă.Iară,când au eşit părintele stareţul cu soborul spre întâmpinare,atuncea îndată au început a se lumina,mai întâiu la obrazul din dreapta,apoi toată faţa s'au rumenit şi s'au făcut mai luminoasă decât cum era mai nainte.Acestea s'au însemnat spre mărirea lui Dumnezeu şi a Maicii Domnului şi spre aducere aminte a urmaşilor.Anul 1839,Septemvrie 6".

Neonil,arhimandrit şi stareţ sfintelor mânăstiri Neamţu şi Secul

DOMNUL CHIPOR-CRAI

La câmp,la câmpie
Unde tufă nu e,
Făr'de cât că-mi este
Un ciungur înalt,
'Nalt şi minunat,
Fără ciot de leac!
In el s'a-aciuat
Corb,pasăre neagră,
Lighioană'ntreagă,
Lişiţă domnească,
Silă'mpărătească.
Cuibul că-şi făcea:
Cu oase de cal,
Rabdă vânturi tari;
Cu piept de junici,
Rabdă vânturi reci.
Şi ea se ouă
'N luna lui Undrea,
Când e vremea rea.
Puii că-mi scotea,
'N luna lui Făurar,
Când sunt vremuri tari!
Puii că-mi scotea,
Dar cu ce-i hrănea?
Cu ciosvârţi de miei
De la vătăşei;
Cu felii de caş
De la ciobănaş.
Şi ea că-i creştea
Măricei,
dolofanei.
Sălta şi sbura
Peste Nadolie,
'N cele ţări pustie,
Să ia frunză de căpşună,
Să dea puilor în gură.
Ea că mi-şi pleca,
Iar când se'ntorcea,
Departe-mi zărea
Ciungur dărâmat,
Cuibul ei stricat.
Şi ea că-mi sosea,
Puii că-i vedea,
Puii omorîţi,
La pământ trântiţi,
Cu aripi lăsate,
Gurile căscate!
Şi ea se'ntrista,
Şi ea că sbura,
Vezi,la Chipor-Crai,
Domn de peste plai,
Că-i bolnav de nouă ai.
Şi ea ce-mi făcea?
Pe zid se punea,
'Ncepea a ţipa
Şi-a se văieta.
Chipor auzea,
Din gură striga:
- Stănilă Mănilă,
Tu,slugă bătrână,
Dai cu flinta bine,
Dar asta ce-o să fie?
Că's trei zile şi trei nopţi,
Eu,frate,că nu mai poci
A boli,
a hodini!..
Stănilă auzea,
Flinta c'o lua,
Afar' că ieşea,
Pe corb,pasăre neagră,zărea,
La cătare mi-o lua,
Dar ea că-mi striga:
- Stănilă Mănilă,
Tu,slugă bătrână,
Nu da'n mine,mă strica,
Loc de cuib tu cat'a-mi da
La late corlate,
La corn de cetate,
Unde Mureş bate.

Stănilă auzea,
Loc de cuib că-i da,
Ea cuib că-şi făcea,
Apoi că striga,
Din gură-mi zicea:
- Stănilă Mănilă,
Tu,slugă bătrână,
Trei pui c'oi scotea,
Unul jos c'oi da.
Tu că l-oi lua,
Tu că l-oi fierbea,
Şi-apoi cu zeama
Pe Chipor-Crai oi scălda,
Şi cu carnea l-oi ungea;
El de rău s'o lecui.
Stănilă auzea,
Şase boi junghea,
La cuib că venea,
Puiul că-l lua,
In car că-l punea:
Pana puiului -
Coşul boului!
La cazan mergea
Şi el mi-l fierbea
Pân'oasele cădea.
Jos cazanul da,
De se răcorea.
La Chipor mergea,
Unde-l îmbăia,
Frumos mi-l scălda,
Cu carnea-l ungea.

Drept în sus sărea,
De rău se lecuia,
Din gură-mi zicea:
- Ăst bine cin'l-a făcut,
Ţine-l,Doamne,pe pământ!
Corb,pasăre neagră,se scula,
Prin curte se plimba,
Un inel,frate,avea,
Pe pană-l punea,
Drumu'n casă-i da.

Domnul Chiper-Crai că-l lua,
Foarte bine-l cunoştea,
Când veleatul mi-l vedea,
Şi din gură cuvânta:
- Ăsta-i inel de savat,
Care ne-a fost de schimbat
Când din caste am plecat.

Afar',neică,el ieşea,
Corb,pasăre neagră-l vedea
Şi peste cap că se da,
Femeie că se'ntrupa,
Tocmai după cum era,
Şi la domnul se ducea,
Şi'n braţe că se lua,
Prea bine se cunoştea,
Şi la masă se punea -

Şi domnea domnia'n pace,
N'avea domnia ce face.

&& Sâmbătă 10 Decembrie a fost hirotonit preot,la Paris,monahul Pahomie Boldeanu,în vârstă de 88 de ani: un om,de care toată lumea vorbeşte numai bine.

- Ne vine deasemeni vestea hirotonirii,în Argentina,a dlui avocat Mile Lefter Comandant al Bunei Vestiri şi doctor în Teologie; dar doctoratul,fiind făcut la Roma,este din alea pe care dl Papanace le dispreţueşte...

- La Roma a avut loc,la 23 Octombrie,în biserica română unită,hirotonirea tânărului William George Popp din Aurora/St.Unite,de către P.S.Vasile Cristea.

+ La Fieni/Dâmbovita s'a stins,în Iunie 1966,un vrednic învăţător din generaţia Războiului Intregirii,tatăl dlui prof.Mircea Popescu.A murit cu dorul unicului său fecior,pe care nu-l mai vedea de 25 de ani,şi al nepoţilor,pe cari n'a ajuns nici măcar să-i cunoască,- cu toate că secretarul Societăţii Academice Române "se pare -după cum ne informează,cu obişnuita-i cinste sufletească,dl Simacă întreţine relaţii cordiale cu bolşevicii dela Bucureşti": ce i-or fi folosind?..

+ La 17 Iunie a murit,la New York,în vârstă de 74 ani,Cornel Victor Bianu,fost voluntar ardealean în Războiul Intregirii.

+ Joi 7 Iulie 1966 s'a stins,la Düsseldorf-Wersten,în vârstă de 80 de ani,părintele Emilian Vasiloschi.Inmormântarea,cu mult "popor",s'a făcut Duminică 10 Iulie,slujind un grup de 6 preoţi: români,sârbi şi ucraineni,în frunte cu pr.D.Em. Popa şi dr Mardak.Răspunsurile: corul dela Freiburg.Au vorbit: pr.Popa,dr Mardak, Alexandru Proca,g-ral Gheorghe,mons.Zăpârţan,dr Lutotovici,Acrivu,câţiva clerici străini,reprezentanţi ai autorităţilor germane,şi ai diferitelor confesiuni.

+ La începutul lui August s'a stins pe neaşteptate,la Paris,Constantin Arsene, directorul "Curierului Românesc",fost redactor la "Curentul".A fost un om de o rară omenie.Grec de origină,dar născut la Brăila,fusese cu totul absorbit de sufletul şi năzuinţele ţării unde văzuse lumina zilei - şi în slujbă căreea s'a pus total.Nu cunosc mulţi refugiaţi cari să vieţuiască într'o mizerie mai mare decât cea pe care însumi am văzut-o în mansarda din Rue Troyon; şi totuşi,la masa-i săracă rar se afla singur,iar pe plan publicistic ne-a dat,pe lângă curajoasa-i revistă,acele minunate almanahuri,adevărate biblioteci ambulante,mai ales pentru mulţimea celor departe de marile centre culturale.

In tristul caz dela Freiburg,gazeta lui Arsene a fost singura care a protestat contra toxului camuflat de ifose culturale - lucru cu atât mai remarcabil,cu cât unii din cei ce au făcut scurtă la gură jurând pe cinste şi dreptate,au pus înaintea incalificabilei fapte resentimentele personale,manifestând un levantinism împotriva căruia,verbal,se ridicaseră totuşi de atâtea ori.Aceeaşi hotărîtă poziţie a avut-o Arsene şi în cazul altor imposturi: aceea a "comitetului" vişoenist,de pildă,sau a monarhului abdicat cu filodormă.Atitudine bărbătească,pe linia bunului simţ,a avut el şi'n cazul dezordinei bisericeşti dela Paris - şi e trist că înmormântarea omului nelipsit dela biserica română ortodoxă a trebuit făcută,caşi parastasele ce au urmat,la alte biserici.Dacă pomul se cunoaşte după roade,viaţa şi atitudinile lui Arsene îl situează,în acea lume visată de o Mişcare de primenire a moravurilor,cu mult înaintea atâtor "comandanţi",cari cred că închegarea frazelor frumoase,pentru proşti,îi scuteşte de o viaţă corespunzătoare.

Fie-i ţărâna uşoară - şi amintirea veşnică!

+ La 15 Octombrie 1966 a murit,într'un spital din München,profesorul Gheorghe Cârsteanu,fost secretar al Universităţii din Cernăuţi,al Institutului Român din Berlin şi unul dintre foarte rarii -în exil- participanţi la mişcările studenţeşti din 1922.Implinise de curând 66 de ani.La prohibanie,săvârşită de părintele D.Em. Popa,au asistat peste 500 de persoane: români,şi nemţi din Bucovina.

+ Vineri, 9 Decembrie 1966, s'a stins din viaţă, la Erding (Germania), ing. Virgil Ionescu, comandant legionar, fost şef al regionalei Dobrogea, trimis al Căpitanului, cu generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul, să aducă din Spania moaştele lui Moţa şi Marin. Inmormântarea a avut loc în aceeaşi localitate, Luni 12 Decembrie, slujba fiind făcută de preoţii Boldeanu, Zăpârţan şi Popa, cu răspunsurile date de dl Racoveanu: cea mai perfectă pildă de "ecumenism" şi românească înţelegere. Să fie într'un ceas bun!

+ La München s'a stins, la 57 ani, avocatul Tiberiu Dragoş din Arad, fost combatant în Rusia. Inmormântarea, oficiată de părintele Popa, a avut loc la 23 Ianuarie 1967, în cimitirul "Am Perlacher Forst". A vorbit, mişcător, dl Emilian.

&& Duminică 7 August 1966 a fost hirotonit episcop, în biserica română din Windsor (Canada), arhimandritul Victorin Ursache, care ocupă astfel scaunul rămas vacant prin moartea P.S. Andrei Moldovan, dependent de Patriarhia din Bucureşti. Arhiepiscopi sfinţitori: I.P.S. Iakovos (exarhul Patriarhiei Ecumenice pentru cele două Americi), I.P.S. Filoteos, român macedonean, şi I.P.S. Aristobul, fost elev al Institutului Teologic din Sibiu (ultimii doi făcând parte din Patriarhia Ierusalimului), ajutaţi de 15 clerici români, şi alţii streini. Din partea Patriarhiei române a participat arhimandritul Nicolae Mladin, profesor la Institutul Teologic din Sibiu. Printre notabilităţile dela banchet: Paul Martin, român de origină, ministrul de Externe al Canadei.-

&& Părintele Graţian Radu a fost ales, la 28 August, paroh la biserica Sf. Nicolae din Regina (Canada), înfiinţată în 1902: cea mai veche biserică română ortodoxă de pe continentul american.-

&& Protestând contra deportării Românilor din Basarabia, congresul Românilor americani, întrunit în Septembrie, a cerut preşedintelui Johnson să prezinte la ONU problema autodeterminării poporului român, să ceară deplină reciprocitate în schimburile culturale cu Bucureştiul, să se asigure că ajutoarele trimise României servesc populaţiei şi nu guvernului opresor şi să intervină la Moscova pentru încetarea persecuţiei Românilor din Basarabia, Bucovina de nord şi Herţa.

&& La 12 Septembrie a avut loc în sala Dalles din Bucureşti o şedinţă festivă pentru sărbătorirea centenarului introducerii sistemului metric în România. In aceeaşi zi s'a deschis în sala sporturilor din Floreasca o expoziţie a mijloacelor de măsurare utilizate în trecut la noi.

&& La 25 Ianuarie a avut loc, la Baltimore, o primă întâlnire între reprezentanţi autorizaţi ai bisericilor catolică (cu 8 episcopi, etc), ortodoxă şi protestante din St. Unite. Printre cei 4 demnitari ortodocşi, găsim şi pe P.S. Trifa. S'a scos în evidenţă că întâlnirile "de sus" nu sunt suficiente "dacă spiritul de conlucrare nu ajunge la massa mare a credincioşilor". Episcopii catolici, remarcă "Solia", erau îmbrăcaţi simplu: "nici unul nu a venit cu reverenzi, cu roşu la guler, ori cu decoraţii, ci în haine simple, preoţeşti". Şi, sinceri: "Nu s'a ocolit nimic nu s'a făcut niciun pas strâmb"; cei prezenţi au descoperit că... pot sta de vorbă.

&& Biserica ortodoxă din Rusia dispune de 73 ierarhi: 1 patriarh, 6 mitropoliţi, 33 arhiepiscopi şi 33 episcopi. Dintre aceştia, 12 slujesc în străinătate: Europa centrală şi de vest, Canada, Belgia, N. York, Aleutine, Meudon, Argentina, Damasc, Germania, Olanda, Geneva. Alţii, deşi se află în frontierele croite cu japca de Stalin, păstoresc ţinuturi neruseşti, care au fost şi vor fi libere: Estonia, Letonia, Lituania, Lemberg, Munkaci, Colomea, Halici, ca să nu mai vorbim de Kiev, Astrahan, Tiflis, etc.

Cel mai vechi în ierarhie e patriarhul însuşi, ajuns episcop în 1913. Românii din "Republica Moldovenească" sunt "păstoriţi" de mitropolitul din Chişinău, Nectarie Grigoriev, episcop din 1947; cei din nordul Bucovinei, de Mefodie Mensac, episcop din 1962, cu reşedinţa în Cernăuţi; cei din sud-estul Basarabiei şi din Transnistria de sud, probabil de arhiepiscopul de Cherson şi Odesa, Serghie Petrov, ajuns episcop în 1960.-

&& Prin retragerea Francezilor din OTAN, generalul Jean Crespin a fost înlocuit la comanda sectorului central european, pe ziua de 1 Iulie, cu generalul german von Kielmansegg. Numirea n'a făcut nici o plăcere sovieticilor: mai ales că neamţul a luptat şi în Rusia, şi îi cunoaşte bine...

&& "L'Information juive" arată că populaţia evreiască din Franţa a trecut, în ultimii zece ani, dela 300.000 la 500.000. Dintre aceştia, la Paris trăesc 300.000; la Marsilia, 65.000; Lyon şi Nisa, câte 20.000; Toulouse, 18.000; Strasbourg, 12.000; Bordeaux, 6.000.-

CALENDAR NAȚIONAL

1 Iulie 1875: Eminescu,revizor școlar în județele Iași și Vaslui.
1 Iulie 1879: Se naște,la Chieti/Italia,Ramiro Ortiz,profesor la liceul "Matei Basarab" și apoi la universitățile din București și Padova.
2 Iulie 1850: Se naște,la Iași,Dimitrie Moruzi,ofițer în armata rusă,pe care o părăsește scârbit.A publicat: Basarabia și viitorul ei(1905),Problema jidovească (1914),etc.
3 Iulie 1460: Ștefan cel Mare pomenește într'un document de Brăila,mare târg românesc de pește.
4 Iulie 1203: Vasile,arhiepiscopul Târnovei,pleacă la Roma cu scrisori dela Ioniță pentru Inocențiu III.In 30 de zile ajunge la Durazzo,dar aci grecii îl împiedică să se îmbarce,ba chiar vor să-l arunce în mare,dar îl scapă "latinii".Merge în satul Cravatochori,de unde trimite la Roma 2 oameni din suită: pe conestabilul Serghie și pe preotul Constantin.In acel sat îl ajunge,după 15 zile,o scrisoare de la Ioniță: "Intoarce-te repede,căci a sosit aici dela domnul papă un cardinal".

5 Iulie 1936: Moare,în Brăila,Cezar Papacostea,n.la Moloviște(Maced.),11.XI.1886.
8 Iulie 1906: Moare,la Iași,Ionică Barbu,unul din fiii lui Barbu Lăutarul,născut în 1848."Zicea" prin grădinile din jurul bisericii Banu(Iași).A luat parte,cu taraful,la expoziția universală din Paris(1890): Francezii au fost încântați de.. Jean Barbue.
8 Iulie 1880: Moare zugravul de biserici Nicolae Teodorescu,n.la Focșani(1786).
12 Iulie 1882: Se naște,în Storojineț,Ilie Bacinschi,prof.la univ.din Cernăuți.
17 Iulie 1815:Se naște,în Brody/Galiția,Iuliu Baraschi(Jehuda Barasch).Studiază medicina și talmudul la Berlin.In 1841 se stabilește la București.Medic în Dolj,în Călărași,profesor la Sf.Sava(1851)la Școala de medicină,militară,de agricultură,silvică.Inființează în Capitală,1858,primul spital de copii.Moare la 31 Martie 1863.

18 Iulie 1868: Se naște,în Râpa de Jos/Mureș,Simion Mândrescu.
18 Iulie 1915: Moare,la Paris,biologul Ilie Metchnikov.Se născuse în 1845 pe o moșie lângă Harkov,din familia lui Nicolae Milescu(Vaslui); spătar = metchnic.
21 Iulie 1897: Moare,la Sinaia,Wilhelm Kremnitz,medicul Curții,născut în 1843 la Stettin.A fost îngropat în pădurea din Poiana Țapului.
23 Iulie 1851: Moare la Budapesta,torturat de unguri,pentrucă n'a vrut să-și trădeze prietenii români,pictorul evreu Constantin Daniel Rosenthal(n.acolo,1820).
25 Iulie 1888: Se naște,în Cernăuți,prof.Leca-Alexandru Morariu.
30 Iulie 1858: Se naște,în Brăila,Mina Minovici,directorul Morgei. + 25.IV.1933.
30 Iulie 1900: Moare în București medicul,de origină polonă,Ștefan Olchovschi, născut în Zvoriștea/Dorohoi.A înființat sanatoriul din Calea Călărașilor.

1 August 1692:Ioan Halchia din Moscopole își susține,la Roma,teza de doctorat: "Conclusiones theologicae disputabantur publice Romae in Collegio Romano a Ioanne Calchia Macedone,Collegi graecorum alumno".
1 Aug.1861: Se naște,la Spătărești/Fălticeni,folcloristul Mihai Lupescu,colaborator al revistelor "Ion Creangă" și "Șezătoarea". + la Iași,în spital,17 Aug.1922.
1 Aug.1943: 5 grupe de bombardiere americane,pornind dela Benghazi,bombardează rafinăriile din Prahova.Americanii pierd 45 aparate.
5 Aug.1841: Cu opisul nº 30,Alexandru Ghica întemeiază la București,din îndemnul doctorului Nicolae Crețulescu,Școala de medicină.
8 Aug.1854: Se naște,în Slatina,juristul Constantin G.Dissescu. + la 8 Aug.1932.
10 Aug.1875:Se naște,în Chiojd/Buzău,istoricul Constantin Giurescu. + 15.X.1919.
13 Aug.1876: Moare Raluca,mama lui Eminescu.
13 Aug.1898: Se naște,în Aminciu/Pind,Steric Diamandi,profesor și scriitor.
15/27 Aug.1871: Amânate cu un an,din cauza războiului franco-german,au loc,la Putna,cu ocazia împlinirii a 400 ani dela zidirea mânăstirii,serbările organizate de Slavici și Eminescu,și un congres al studenților români de pretutindeni.
19 Aug.1891: Moare pictorul Theodor Aman,născut la Câmpulung/Muscel,20.III.1831, din părinți macedoneni,stabiliți la Craiova..
21 Aug.1856: Se naște publicistul Constantin C.Bacalbașa,la București.+5.2.1935.
23 Aug.1874: Eminescu,director al Bibliotecii Centrale(Iași),în locul lui Samson Bodnărescu,trecut la direcția Școalei Normale dela Trei Ierarhi.
25 Aug.1747: Inocențiu Micu(Clain) excomunică,printr'un decret din Roma,pe "vicarul apostolic"Petru Pavel Aron,acuzat că ascultă prea mult de "teologul iezuit", deja excomunicat de Inocențiu.Dar anul următor el retrage excomunicarea și renunță,

silit, la scaunul Episcopiei Unite a Ardealului.

25 Aug.1849: Se naşte, în Bucureşti, Gh.Dem.Teodorescu, folclorist. + 1900.

26 Aug.1915: Moare la Băileşti, într'un accident de automobil, Alexandru, student, unicul fiu al lui Coşbuc.

23 Aug.1940: Moare Virgil Kerciu, ziarist, născut la 11 Octombrie 1895.

27 Aug.1965: Moare Eusebiu Camilar, născut la Udeşti/Suceava, 7 Oct.1910.

1 Sept.1906: Preotul Moise Balea scoate, "când am voie, bani şi timp", "America".

3/14 Sept.1730: Moare de ciumă Nicolae Mavrocordat şi e îngropat la Văcăreşti, ctitoria sa, care trebuia "streinii să-i primească, pre goli să-i îmbrace, flămânzii să-i sature, bolnavii să-i caute, pre cei din temniţe să-i cerceteze cu milă".

4 şi 5 Sept.1879: Vasile Conta vorbeşte la Cameră despre "Chestia evreească". E felicitat de prietenul său Eminescu, care-l numeşte "salvatorul patriei".

7 Sept.1867: Moare, la Blaj, mitropolitul Alexandru Sterca-Suluţiu.

7 Sept.1880: Moare, în Germania, Manolache Costache Epureanu, om politic.

8 Sept.1203: La Târnova, în faţa lui Ioniţă, a mitropoliţilor Anastasie de Velbuşd şi Sava al Preslavei, a episcopilor Marin de Scoplie, Avram de Presdiana, Chiric de Niş şi Clement de Vidin, şi a altor demnitari, Ioan de Casanova, legatul lui Inocenţiu III, predă arhiepiscopului Vasile, cu binecuvântarea Papii, paliul "spre plinătatea slujbei arhiereşti".

8 Sept.1659: Se reface schitul Hadâmbu/Iaşi, de Iane Hadâmbul, originar din Maced.

8/20 Sept.1866: Se naşte, la Hordou/Năsăud, Gheorghe Coşbuc.

8 Sept.1903: Moare, la 75 ani, Maria Avacum, mama lui Coşbuc.

9 Sept.1864: Se naşte în Bucureşti tragediana Agatha Bârsescu-Radovici. A jucat în America, Rusia, Germania, Austria, Ungaria; la Burgtheater, 7 ani.

9 Sept.1916: Atacul dela Cireşoaia.

10 Sept.1894: Moare în Sinaia compozitorul Eduard Hübsch, primul îndrumător al muzicii militare la noi, n. în Germania, 1825. A compus "Trăiască Regele".

13 Sept.1847: Moare, în Atena, Ioan Coletti (Kolettis), general, ministru, diplomat grec, de origină român macedonean, născut în Syreacu (Ianina).

14/24 Sept.1602: Radu Şerban învinge la Teişani, pe Teleajen, oastea de moldoveni şi tătari a lui Simion Movilă, fratele Domnului Moldovei, venit să ia tronul Munteniei. Acum are loc şi faimosul duel dintre Stroe Buzescu şi cumnatul Hanului.

14 Sept.1858: Se naşte, la Botoşani, scriitoarea Sofia Nădejde.

15 Sept.1709: Se naşte, în Ţarigrad, Antioh Cantemir, scriitor şi diplomat "rus", fiul lui Dimitrie Cantemir şi al Doamnei Casandra.

18 Sept.1822: Moare, în Jadani, dascălul Mihai Roşu, naţionalist bănăţean.

18 Sept.1857: Se naşte, în Târgovişte, "Doamna Smara": Smaranda Andronescu-Gheorghiu, învăţătoare la Sinaia, Ploeşti, Bucureşti, conferenţiară pentru pace la congresele internaţionale. A scos revista "Şcoala română" (Ploeşti), "Altiţe şi bibiluri".

19 Sept.1873: Se naşte, la Botoşani, scriitorul Ludovic Dauş, fiu al Mariei Negri şi al unui inginer ceh, Alfred, luptător în revoluţia polonă, refugiat la noi.

19 Sept.1882: Se naşte, la Cenad/Alba, Ion Agârbiceanu.

19 Sept.1909: Moare la Cernăuţi, la 83 de ani, Nicolae Hurmuzaki.

19 Sept.1961: Moare, la Bucureşti, artista Lucia Sturza-Bulandra.

20 Sept.1515: Mănăstirea Nucet primeşte dela Neagoe Basarab, cu un hrisov din "vechiul oraşi al Bucurescilor", moşia Nucetul.

21 Sept.1934: Moare profesorul Gheorghe Bogdan-Duică.

24 Sept.1724: Târnosirea mânăstirii Văcăreşti, ctitoria lui Nicolae Mavrocordat. Care a tipărit cărţi greceşti şi româneşti, deşi nu ştia limba ţării.

24 Sept.1941: Incepe bătălia dela Marea de Azov. Brigada 2-a de Munte, comandată de gen. Dumitrache şi întărită cu Rgt 401 Infanterie german, 2 batalioane din Brigada 4-a de Munte şi Rgt 2 Călăraşi, e angajată la Malaya Belosjorka, care cade la 2 Oct. Pier în luptă lt col Em. Brădăţeanu, cpt Coşereanu, cpt Dobrotă, cpt dr Cosma, locot. Gh. Ionescu, sublocot. Roman, şi alţii. Tot aci moare, cu crucea'n mână, în fruntea unei coloane de asalt a Batalionului de Vânători de Munte din Târgu Neamţ, un călugăr dela mânăstirea Secu, îmbrăcat în rasă cafenie, cu cască de tranşeie.

26 Sept.1899: Se desveleşte, în Piaţa Rosetti (Bucureşti), statuia lui Emanuel Pache-Protopopescu, fost primar al Capitalei. A fost distrusă de comunişti, prin 1947.

27 Sept.1908: Moare, în Schlachensee (Germania), cavalerul Tudor de Flondor, compoz.

27 Sept.-4 Oct.1916: Lupte între Praid şi Sovata. Nemţii sunt comandaţi de feldmareşalul Fabini, Românii de gen. Prezan.

28 Sept.1864: Se naşte, la Floru/Olt, din părinţi clăcaşi, Ioan S.Floru, istoric.

1 Oct.1702: Zidirea palatului dela Mogoşoaia,pentru Ştefan,fiul lui Brâncoveanu.
1 Oct.1875: Apare,în "Convorbiri","Soacra cu trei nurori".
1 Oct.1892: Moare,în Bucureşti,scriitorul Gheorghe Sion.
2/12 Oct.1602: Moare,din rănile căpătate în duelul dela Teişani,Stroe Buzescu.
2 Oct.1856: Se naşte,fiică de preot,poeta Aurelia Goga,mama lui Octavian,învăţătoare.A publicat în "Familia",pe la 1890. + la Sibiu,28.V.1938; îngr.la Răşinari.
2 Oct.1864: Moare Nicolae Picu,zis Moş Nicolae din Suceava,lăutar vestit,prieten cu Franz Liszt,născut pe la 1789.
2 Oct.1869: Eminescu se înscrie la universitatea din Viena.
5 Oct.1916: Lupte crâncene între Şinca Veche şi Şinca Nouă,cu mari pierderi.
7 şi 9 Oct.1857: Divanurile ad-hoc votează,la Iaşi şi Bucureşti,aproape unanim: Unirea Principatelor sub un prinţ strein,de religie ortodoxă; autonomie instrucţională garantată; neutralitatea ţării; guvern constituţional reprezentativ; o singură adunare obştească,aleasă pe o bază electorală cât mai largă.
7 Oct.1929: Moare Gheorghe Buzdugan,fost regent al României.
10 Oct.1955: Sf.Sinod,întrunit în şedinţă solemnă la Bucureşti,decide canonizarea unor transilvăneni: Ilie Iorest,Sava Brancovici,Visarion Sarai,Sofronie de la Cioara şi Oprea Miclăuş,ca "sfinţi români".
11 Oct.1877: Moare,la Sibiu,Alexandru Papiu Ilarian,revoluţionar dela '48,născut în 1823 la Budiu,unde tatăl său era preot.
11 Oct.1894: Se naşte,la Sinaia,prinţesa Elisabeta.
11-13 Oct.1916: Mari lupte în Carpaţi,între Breţcu şi Oituz.
13-21 Oct.1916: Lupte crâncene la Clăbucet,între Nemţi şi Rgt 5 Vlaşca.
15 Oct.1935: Moare actorul Constantin Nottara.
16 Oct.1941: Trupele române intră în Odesa.
17 Oct.1857: Kogălniceanu propune Divanului ad-hoc din Moldova următoarea rezoluţie: "Dorinţa cea mai mare,cea mai generală,aceea hrănită de toate generaţiile trecute,aceea care este sufletul generaţiei actuale,aceea care,împlinită,va face fericirea generaţiilor viitoare,este Unirea Principatelor într'un singur stat,o unire care este firească,legiuită,şi neapărată,pentrucă în Moldova şi în Valahia sântem acelaşi popor omogen,identici ca nici un altul,pentrucă avem acelaşi început,acelaşi nume,aceeaşi limbă,aceeaşi religie,aceeaşi istorie,aceeaşi civilizaţie,aceleaşi instituţii,aceleaşi legi şi obiceiuri,aceleaşi temeri şi aceleaşi speranţe,aceleaşi trebuinţe de îndestulat,acelaşi hotar de pământ,aceleaşi dureri în trecut,acelaşi viitor de asigurat şi,în sfârşit,aceeaşi misie de îndeplinit".
17 Oct.1891: Se naşte,în Brăila,Maria Filotti.
19 Oct.1932: In "Cuvântul",Nae Ionescu scrie despre "Femei şi feministe",pentru a susţine că "feminismul decurge din lipsa de feminitate".
21 Oct.1906: Sfinţirea bisericii române unite "Sf.Elena" din Cleveland/USA.
21 Oct.1911: Moare,la Carapciu-pe-Siret,Modest cavaler de Grigorcea,deputat al Bucovinei,editor al "Gazetei Bucovinei".Pentru agricultorii din ţinuturile Storojineţ şi Cernăuţi înfiinţase câte o "Insoţire de credit şi economii".N.în 1847.
23 Oct.1426: Nunta lui Ilie Muşat,fiul cel mare al lui Alexandru cel Bun,cu Marinca,sora reginei Poloniei,Sofia,la Suceava.Oficiant,mitropolitul Iosif.
24 Oct.1888: Se naşte,în Bucureşti,scriitorul-poet Nicolae Davidescu.
24 Oct.1925: Moare Toma Stelian,avocat şi om politic,născut la Craiova,3 Aprilie 1860 .Muzeul,înfiinţat pe numele său,s'a deschis la Bucureşti în toamna 1926.
27 Oct.1837: La 20 de ani,Kogălniceanu se înscrie la universitatea din Berlin. Audiază,între altele,cursurile de istorie ale lui Ranke.
29 Oct.1843: Se naşte Regina Elisabeta.Moare la Sinaia,21 Oct.1916.
30 Oct.1724: Se termină lucrările bisericii Stavropoleos din Bucureşti,zidită, din iniţiativa arhiereului Ioanichie Stavropoleos,pe ruinele altei biserici,care se zice c'ar fi fost făcută pe la 1560 de un boer,Ghiorma Banul.

4 Nov.1770: S'a născut în Merlerault/Orne istoriograful Laurent Pouqueville, fost consul francez în Ianina.A scris interesante note despre Românii din Macedonia.
4 Nov.1869: Emanuel Gojdu,naţionalist ardelean de origină macedoneană,lasă averea "acelei părţi a naţiunii române din Ungaria şi Transilvania,care aparţine la confesiunea orientală ortodoxă,pentru burse studenţilor şi ajutor preoţilor".A murit la 22 Ianuarie 1870.
5 Nov.1880: Se naşte,la Paşcani,Mihail Sadoveanu.
9 Nov.1789: Trupele austriace intră,sub prinţul de Saxa-Coburg,în Bucureşti. Tabăra lor va fi,până la 1791,la mănăstirea Pantelimon.

9 Nov.1916: Moare,într'un spital din Bucureşti,generalul Ion Dragalina,provenit din armata austriacă,cu care făcuse campania din Bosnia(1882). N.3 Dec.1860.

10 Nov.1508: Se termină,la Târgovişte,prin osârdia călugărului Macarie,tipărirea liturghierului slavon.

10 Nov.1688: Apare,la Bucureşti,prima Biblie în limba română,din porunca lui Şerban Cantacuzino.

10 Nov.1873: Moare,la Bucureşti,actriţa Matilda Pascali,născută la 1840.

10 Nov.1916: Moare,în şarja dela Robăneşti,Gheorghe Donici,voluntar la 68 de ani,fost deputat şi senator,luptător la 1877 cu gradul de sergent.

13 Nov.1832: Se naşte Elena Cornescu,prima damă de onoare a reginei Elisabeta.

15 Nov.1772: Maria,fata lui Pârvu Cantacuzino,se mărită cu Spătarul Tudorache Balş din Moldova.Foaia de zestre înşiră tot felul de scule,rochii,caretă cu 6 telegari,covoare de mătase,boi,vaci şi iepe; moşii,case cu suflete de ţigani,cuţite şi linguri de argint,dar nu sunt furculiţe: se mânca cu degetele...

15 Nov.1813: Gheorghe Asachi e numit profesor de "ştiinţele trebuincioase unui inginer politicesc",la Iaşi.

20 Nov.1928: Licenţiat în Filosofie,Mircea Eliade pleacă la studii în India, bursier al maharajahului Manindra Chandra Nandy deKassimbazar.

24 Nov.1936: Condusă de gen.Cantacuzino,pleacă,pentru războiul din Spania,o echipă de comandanţi legionari: Ion Moţa,Vasile Marin,preot Ion Dumitrescu-Borşa, inginer Gheorghe Clime,Alecu Cantacuzino,Nicolae Totu şi Bănică Dobre.

25 Nov.1862: Se naşte,în Seleuş-Cigărel/Arad,fiu de preot,Vasile Goldiş.

27 Nov.1202: Inocenţiu III scrie lui Ioniţă,prin capelanul Casamari,îndemnându-l să fie roman şi de ascultare,cum e de neam.

30 Nov.1862: Se naşte,în Câmpulung/Muscel,medicul Ion G.Nanu,profesor la Facultatea de medicină din Bucureşti,inventator al pilulei ce-i poartă numele.+23.1.38.

3 Dec.1843: Se naşte,în Humuleşti,Zahei Creangă,cântăreţ de strană la Iaşi,unde moare la 22 Ianuarie 1919.Era frate cu scriitorul.

5 Dec.1870: Se naşte generalul Stan Poetaş.Ia parte la luptele dela Amzacea, Topraisar,pe Neajlov şi Argeş,la Mărăşeşti.E ucis de bolşevici la Atachi,6.1.1919.

10 Dec.1891: Se naşte,la Tecuci,Mihail Manoilescu.

11 Dec.1887: Se naşte,în Vlaho-Clisura/Macedonia,poetul Ion Foti.

14 Dec.1863: Se naşte,la Mânerău/Arad,compozitorul Ion Vidu.

26 Dec.1406: Moare Nicodim dela Tismana.

15 Aug.1916: România intră în războiul cel mare,"pentru desrobirea fraţilor".

TESTAMENT de Nicolae Novac("Ultimul învins")

De ani,blestem îmi este,orice cuvânt scot din gură
Că muscalii haini,ţara mi-o schingiuiesc şi mi-o fură.
Privirile mele,iatagane de foc sânt,
Cât mi-oi mai purta umbra sub soare şi'n vânt...

Iar când va trebui de-aicea să plec,ca o nălucă,
Cu limbă de moarte,testament voi lăsa
Celor ce vor străbate,mâine,drumul spre Moscova,
Cenuşa să mi-o ia şi să mi-o ducă
Şi s'o presare,peste ţară,undeva...

Voi fi atuncea,iar acasă,între-ai mei
Şi-oi înflori,în fiecare primăvară,în primii ghiocei,
Iar când plugarii,mă vor amesteca în glie,
Te voi slăvi,în fiecare brazdă,Românie.

&& Indignat de lărgirea relaţiilor comerciale cu ţările robite,şi pentru a le boicota,un primar din Alabama a pus prăvăliilor ce vând aceste mărfuri un impozit suplimentar de 5.000 dolari,obligându-le în acelaş timp să lipească în vitrină un afiş cu următorul cuprins: "Acest magazin vinde mărfuri aduse din ţările robite de comunism".Ce-ar fi dacă acest primar şi-ar pune candidatura la preşedinţia Statelor Unite?...

&& "Guvernul" albanez a desfiinţat ministerul justiţiei,- recunoscând astfel, cavalereşte,că într'o ţară de ocupaţie comunistă justiţia n'are ce căta.Iar noi recunoaştem,la rându-ne,că bulibaşii dela Tirana sunt,astfel,mai cinstiţi decât un Carol II,sau decât guvernele sale ultra-democrate...

CRONICA PESIMISTULUI

* Politică strabică. Incepe să se repete azi, la nivelul politicii internaţionale, un fenomen care a căşunat atâtea daune în perioada istorică recentă. Trebuind să aleagă între un pericol şi un altul, demo-plutocraţiile occidentale s'au aliat cu sovieticii, care reprezentau totuşi o primejdie mai mare, atât prin vastitatea teritoriului şi a resurselor, cât şi prin prelungirile ideologice ale comunismului în toată lumea, şi s'au năpustit contra nemţilor, adică împotriva primejdiei mai mici, cu care era posibilă, totuşi, o înţelegere şi chiar o colaborare. Rezultatul s'a văzut: pe ruinele duşmanului, sau presupusului duşman, mai mic, s'a ridicat un pericol infinit superior; şi de douăzeci de ani americanii, adică paladinii lumii libere, sacrifică vieţi omeneşti, în Grecia, în Coreea, în Vietnam, aliatului de ieri, care, fără ajutorul lor generos, astăzi ar fi încă la pământ. Se repetă, aşa dar, lucrurile. Primejdia mare e astăzi Rusia şi nu China comunistă, care deabia începe să se organizeze, să facă primii paşi. Ei bine, Statele Unite, urmate de majoritatea ţărilor europene libere, fac tot ce e cu putinţă, încălcându-şi chiar solemne angajamente, renunţând la principii ideale, de bază, pentru a se alia iarăşi cu sovieticii, adică cu duşmanul mai periculos al lumii libere, împotriva duşmanului mai puţin primejdios, care e China. Şi n'ar fi exclus deloc ca mâine, în cazul unui conflict ruso-chinez, americanii să intervină alături de sovietici, salvându-i de chinezi aşa cum ieri i-au salvat de nemţi. După care, ingrată, forţa comunistă va relua atacurile şi agresiunea contra Statelor Unite şi a Occidentului.

* Coexistenţialiştii. Ca muştele, vara, şi tot atât de supărători, bâzâie de câtva timp, în exilul românesc, oarecari coexistenţialişti. Ei par convinşi că în ţară merge din ce în ce mai bine şi că trebue să ne pregătim pentru marele "dialog". In fond, deşi unii dintre ei se consideră oameni politici, n'au priceput nimic din actuala situaţie, şi se nutresc din păreri. E natural ca apusenii neprevenţi să se bucure de tendinţele desatelizante ale României, mai precis ale regimului dela Bucureşti (ţara e altceva, cu totul altceva); dar noi nu ne putem face iluzii, şi exigenţele noastre sunt ceva mai ambiţioase şi mai întemeiate. Noi nu ne putem mulţumi cu înţepăturile reciproce dintre criminalii dela Cremlin şi criminalii dela Bucureşti, deşi spectacolul ne poate amuza, interesa, face plăcere. Fără a pretinde maximum dintr'odată – lucru pe care l-ar putea aduce ori un al treilea războiu mondial ori o revoluţie internă isbutită –, nu putem renunţa la nişte condiţii inderogabile, care decurg din însăşi existenţa noastră ca neam, care vrea să trăiască liber şi stăpân la el acasă. E caracteristic limbajul coexistenţialiştilor din pribegie: vorbesc în "dodii", spun şi nu spun, fac din cuvinte, abil dispuse, cu ochiul. Le e teamă să-şi exprime total gândul ascuns; şi atunci recurg la o sumă de perifraze, alegorii, parcă pentru a dovedi butada faimoasă, după care cuvântul i-a fost lăsat omului nu ca să comunice, ci ca să ascundă ce gândeşte. Puţin periculoşi, în realitate, fiindcă substanţa pribegilor, în ciuda aparenţelor, e sănătoasă, aceşti "dialoganţi" trebuesc supraveghiaţi, totuşi, îndeaproape. Şi pentru socotelile viitoare: pe care, dacă nu le vom face noi, le vor face fiii şi nepoţii noştri.

* Libertatea furcilor. Ungurii se agită iarăşi. Dacă este un popor, care n'a priceput niciodată nimic din lecţiile istoriei, acesta este poporul maghiar. Ziarele şi revistele din Apus sunt pline de plânsetul, văicărelile, revendicările ungurilor din exil, care, în loc să se ocupe mai mult de dictatura comunistă, ce-i oprimă acasă la ei, se ocupă iarăşi de Ardeal. Pe ei pare a nu-i interesa atât soarta milicanelor de unguri din Republica lui Kadár, cât soarta compatrioţilor din Regiunea autonomă maghiară, creată de regimul dela Bucureşti, din tâmpenie, acum vreo cincisprezece ani. Şi unii şi alţii trăesc, evident, rău, cum se trăeşte sub dictaturile comuniste. Dar şefii emigraţiei maghiare pun parcă la inimă numai suferinţele ungurilor din România. Altădată, am citat cuvintele lui Cavour, care observa, pe bună dreptate, că dacă ungurii ştiu să se bată pentru libertatea lor, ştiu, în acelaşi timp, să sufoce libertatea altora. Ne-a picat în mână, zilele trecute, când răsfoiam o sumedenie de broşuri şi cărţulii revizioniste, cu care guvernul "burghez" unguresc împânzise Italia înainte de ultimul războiu mondial, textul unei scrisori a eroicului prefect Buteanu către maiorul ungur Csutak, din Aprilie 1849: "Libertatea voastră sunt furcile, egalitatea drepturilor stă într'aceea ca celelalte neamuri, care locuiesc cu voi într'o ţară, să le topiţi în elementul maghiar. Treziţi-vă, mai este încă vreme, căci sunteţi făloşi, şi de multe ori fala cea proastă strică unei naţii, şi o politică rea şi smintită pe un neam îl poate răsturna în mormânt".

* Minciuna ca sistem. Pentru cei care-şi fac iluzii asupra unor schimbări substanţiale în ţară, e interesant de văzut în ce fel reseriştii au comemorat împlinirea a două decenii dela "alegerile" din Noembrie 1946, primele după ocupaţia rusească. E fapt notoriu că, atunci, comuniştii, care ocupau câteva poziţii-cheie în guvern, au răsturnat pur şi simplu cifrele, atribuind aşa zisului "bloc democrat" voturile repurtate de partidele "istorice": 79.86%. Comunicatul oficial le-a lăsat ţărăniştilor 12.6% şi liberalilor 3.7%. Aceştia au trebuit să încaseze, fiindcă nu puteau face altceva, după ce tot cedaseră, rând pe rând, în faţa pretenţiilor crescânde ale partidului comunist, susţinut de puterea de ocupaţie. A fost vorba de o escrocherie pe plan mare, istoric. Ei bine, ne-am fi aşteptat măcar la atâta: ca actualul regim să simuleze că-şi uită originile, să nu se laude cu o pungăşie electorală de proporţii aşa de uriaşe. Nici vorbă! Ilegitimitatea dictaturii e exaltată. Şi, de altfel, e semnificativ că, dintre toate regimurile de peste cortină, singurul care nu a procedat la reabilitări, de pildă a lui Lucreţiu Pătrăşcanu, e cel dela Bucureşti, deşi Ceauşescu dă a înţelege, uneori, că vrea s'o rupă cu moştenirea lui Gheorghiu-Dej (şi, deocamdată, le-a pus pe linie moartă, slavă Domnului!, pe cele două fete aventuriere ale predecesorului).

* Căinţă. Judecătorul dela Curtea Supremă a Statelor Unite, Thomas Campbell Clarke, care a fost procuror general aliat în procesul dela Nürnberg, a declarat unui ziar din San Diego, în California, că regretă participarea sa la condamnarea căpeteniilor naţional-socialiste germane. Motivul e că acel precedent îi autorizează azi pe comuniştii dela Hanoi să pună sub proces pe aviatorii americani care le cad în mână, sub acuzaţia de "crime de răsboi". Bumerangul începe să funcţioneze, ca de atâtea ori în cursul istoriei.

* Rasism evreesc. La recenta conferinţă panafricană dela Adis Abeba, delegaţii arabi au prezentat o amplă documentare asupra prigoanei "rasiste" deslănţuite împotriva coreligionarilor din Israel de către autorităţile dela Tel Aviv. Declaraţia, care a fost adoptată oficial de conferinţa africană, afirmă, textual, că Israelul exercită "cele mai josnice forme de discriminare rasistă". Se pune întrebarea dacă nu cumva evreii în Israel fac ce voiau să facă românii în ţara lor: să se apere, să-şi conserve fiinţa etnică, ameninţată de o minoritate dispunând de fonduri enorme, de complicităţi pe plan mondial, de o solidaritate de rasă pe cât de admirabilă în sine, pe atât de primejdioasă, pentru ceilalţi.

* Notă pentru "iniţiaţi". Ni se spune că un oarecare, după ce i-am întins, mai mult de milă, un deget, într'un cadru, desigur nemeritat, de discuţie omenească, şi-a luat, obrasnic, nasul la purtare. Nu vom mai comite imprudenţa de a încerca, împotriva recomandărilor, în cunoştinţă de cauză, ale unor buni prieteni, să-l civilizăm: cu asasinii nu se discută (şi cu atât mai grav dacă, nefiind, cum spune, asasin, s'a lăudat ani de zile cu o crimă odioasă, necomisă de el: o crimă se poate, nu justifica, dar explica, într'un moment de mânie, de pierdere a minţii, de revoltă morală; a-ţi face multă vreme, însă, un titlu de merit, şi de carieră politică, dintr'un delict bestial, pe care spui apoi că nu l-ai comis, înseamnă a avea o natură criminală). Speranţa noastră sinceră e că nu va trebui să mai revenim asupra acestei epave, care nici măcar nu va fi în stare să înţeleagă că unul din motivele pentru care Legiunea se află în condiţiile tragice în care se află e datorit convieţuirii forţate în aceeaşi Mişcare a unui Puiu Gârcineanu şi a unor ciomăgaşi, care au putut fi utili, nu spunem că nu, la un moment dat, în situaţia nenorocită în care se desfăşura lupta politică şi electorală în România "democrată", dar care astăzi s'ar cuveni să stea la fund şi să-şi consume în tihnă paralele câştigate în felurite neguştorii, cu nădejdea că lumea le va uita numele şi multa facere de rău.

* Pour la bonne bouche. Prelungindu-se surghiunul, încep să înflorească anecdotele ca formă de consolare (în ţară, sistemul funcţionează de multă vreme - s'ar putea scrie o carte voluminoasă cu "viţurile" contra regimului dela Bucureşti, ca să nu mai vorbim de cele cu obiect rusnacii). Aşa dar, într'un oraş occidental se întâlnesc, la cafenea, trei refugiaţi români. Primii doi se spovedesc, lăudându-se cu poziţia socială şi condiţiile materiale de dinainte de refugiu. Unul din ei avea o fabrică, maşină la scară, tot ce poftea, şi acum trage mâţa de coadă la Paris. Al doilea avea moşii, o ducea împărăteşte, şi astăzi e silit să lucreze, ca modest funcţionar, prost plătit, la o bancă din Italia. Al treilea, un tip mărunţel şi pirpiriu, care-i asculta, intervine la sfârşit şi el în discuţie: - Ce să mai spun eu, atunci! Inchipuiţi-vă, în ţară aveam 1 metru 85 înălţime, şi în exil, cum vedeţi, abia trec de un metru şi jumătate...

Dragoş Măgureanu

CONGRESUL DELA SALAMANCA

Al 10-lea congres al Societăţii Academice Române s'a deschis cu toată solemnitatea în aula vechei Universităţi din Salamanca, la 1 Oct.1966, oratori fiind dr Gorina, rectorul, dr Gonzalez, primarul oraşului, dr Repulles, episcopul locului şi mons.Bârlea, în prezenţa guvernatorului civil dr Aenlle, a rectorului Universităţii catolice dr Barberena, a dr Bonet dela oficiul de Turism -toţi cei de mai sus formând şi comitetul de onoare al congresului- şi a unui numeros public. Conferinţa inaugurală ţinut-o prof.De Tejada dela Universitatea din Sevilla.

Tema congresului: Romanidad, Hispanidad, Rumanidad. Durata: 7 zile. Au vorbit: prof.Stadtmüller, München; prof.De Bengoa, Cáceres (Presencia de Rumania en el futuro de la Hispanidad); dr Radu Enescu, Madrid (Hispanidad y Rumanidad como dos expressiones de una misma axiologia cultural); Antoinette Bodisco, Köln (La condición rumana y la española); dr Const.Drăgan, Milano (Europa y la Romanidad, Hispanidad, Rumanidad); prof.Enrico de Nicolo, Torino (Romania e Spagna frontiere latine della civiltà); prof.Mario Sertoli, Roma: Traiano come simbolo storico e attuale dei vincoli che legano la Spagna alla Romania attraverso Roma; prof.Baffi, Roma: La figura dell'imperatore Traiano nella Divina Commedia di Dante; prof.Iroaie, Palermo: L'imperatore Traiano nella tradizione e nella letteratura romena; dr Ion Raţiu, Londra: România în conjunctura actuală internaţională; Cornel Crişan, Paris: Quelques aspects de la diminution des naissances en Roumanie d'aujourd'hui; Mihai Korne, Paris: Perspectivele economice ale demografiei române; dr Petre Vălimăreanu, Freiburg: Cenni sulla Transnistria; prof.Leo Magnino, Roma: Il contributo della Spagna alla diffusione della Romanità in Oriente; prof.Gino Benvenuti, Pisa, L'espansione commerciale di Pisa repubblicana nel Levante e in Romania; prof.N.Beldiceanu, Paris: La Moldavie ottomane à la fin du XV-e siècle; prof.Al.Randa, Salzburg: Miguel el Valiente y España; dr I.V.Emilian, München: La troisième et la quatrième Armées roumaines dans la première partie de la campagne de Russie; prof.Wilhelm Giese, Hamburg: Fórmulas introductivas y finales de cuentos populares españoles y rumanos; dr Luciano Pascucci, Pisa; prof.Camilucci, Roma; prof.Onciulescu, Napoli: La fortuna di Cervantes in Romania; Arturo Siciliano, Roma: Alcune affinità tonali e ritmiche nella musica dei paesi latini; prof.Mircea Popescu, Roma: Perchè romeno e non rumeno; prof.Namik Ressuli, Napoli: cronologia dei dialetti albanesi in rapporto alla simbiosi albano-romena; prof.Alex.Ciorănescu, Tenerife: Un escritor rumano en España: Alejandro Busuioceanu; prof.C.Michael-Titus, Grays/Anglia; prof. Cristea, Paris; Em.R.Bogdan, Plaisir: La vie et la généalogie de Lucia Bogdan-Paladi, épouse du marquis espagnol Emmanuel de Bedmar et inspiratrice de Don Juan Valera; prof.Philippe Jolivet, Nottingham; Zoe Elena Giotta-Frunză, Roma: Pictorul Gh.Petraşcu şi Spania; Paul Barbăneagră, Paris, Exilul întoarcerii din exil; prof.Gh.Caragaţă, Florenţa: Despre formele "Troian" şi "Dunăre"; Antonio Ucello, Siracusa: Aspetti dell'arte popolare in Romania: la pittura sotto vetro; şi prof.Ruggero Ruggieri (Roma): Romanità e romanicità. Desbaterile s'au încheiat cu un "Simposium" pe tema "Creştinism românesc şi ecumenicitate", prezidat de mons.Bârlea, la care au participat prof.Mircea Eliade, prof.Gh.Uscătescu, mons.Zăpârţan, prof.Camilucci şi, din sală, dr Vălimăreanu, prof.Ciril Popovici, dr C.Drăgan, Mihai Korne, prof.C.Michael-Titus, prof.Cristea, dr Raţiu.

Din cei anunţaţi cu comunicări n'au putut veni prof.Bonfante, Adameşteanu, Marinelli, Vettori, Fanelli, Marin, Fanelli (Italia), Turczynski, Sporea, Schürr, Popinceanu, Zotschew, I.G.Dimitriu (Germania), Lăpădat, Radu Florescu (St.Unite), N.A.Gheorghiu (Paris), Esenkova (Constantinopol), g-ral Ion Gheorghe, prof.Vazquez, Leontieş, Traian Popescu, Ţimiraş, Guţia, Th.Cazaban, Cizmărescu, N.Caranica, pr.Florian Müller, Racoveanu. Au venit foarte multe adeziuni, a căror listă n'o avem la îndemână, dar vor apărea, credem, în buletinul Societăţii Academice.

Meritul organizării, excelente, a congresului revine, în cea mai mare parte, dlui prof.Aurel Răuţă. Cu tot denunţul din foaia dlui Sima, cu tot denunţul, la Externe, al semenilor săi, după care congresul ar fi fost nici mai mult nici mai puţin decât.. procomunist (acuzaţie foarte la modă!), autorităţile spaniole, obişnuite cu astfel de marafeturi, au dat tot concursul. A fost poate cel mai cald, cel mai frăţelnic din cele zece congrese de până astăzi. In afară de persoanele notate, au mai participat fostul ministru Vasile Iasinschi, Gh.Dumitrescu, ministrul fostei Românii la Madrid, dna şi Gh.Candeleanu, dna Droc, pr.Orduna, prof.Manzoni (Roma), dna şi Vintilă Horia, prof.Maurer (Lübeck), V.Uscătescu, Horia Roman (Roma), Virgil Eftimie (Berlin) doamnele Drăgan (Milano), Crişan (Paris), Benvenuti cu fiul (Pisa), Onciulescu (Napoli), Bogdan (Plaisir), Caragaţă cu Neluţ (Florenţa), Ruggieri (Roma), Eliade (USA), etc.

Duminică, 2 Octombrie, a avut loc în "Catedral vieja", înţesată de credincioşi, o liturghie românească, cu un admirabil cor, din circa 40 de tineri spanioli, călugări şi călugăriţe; după amiază, vizitarea sistematică a oraşului. Congresiştii au vizitat deasemeni, la 5 Octombrie, centrala electrică dela Aldeadavila, pe graniţa portugheză; a doua zi au fost invitaţi la o fermă, cam 25 km de oraş, ca să asiste la nişte jocuri-antrenament pentru faimoasele "coride". Primăria oraşului, dase şi ea o recepţie, la 3 Octombrie; Asociaţia culturală spaniolă-română din Salamanca a oferit Vineri 7 Octombrie, la Gran Hotel, cina de închiderea congresului.

Mai toţi congresiştii s'au oprit la întoarcere în Madrid, unde casele compatrioţilor le-au fost generos deschise. Şi acolo a fost, Duminică 9 Octombrie, o liturghie românească, oficiată de preoţii Bârlea, Zăpârţan şi Orduna. Cei mai mulţi au profitat de apropiere spre a vizita Avila, Toledo (cu Alcazarul, muzeul S.Cruz, vechea sinagogă, casa şi muzeul El Greco), Majadahonda, Valle de los Caidos, cimitirul principal - unde odihnesc, nu departe unul de altul, în morminte bine îngrijite, Cocuţa Morariu, prof. Protopopescu, Alice Ponta, Bâzu Cantacuzino, Grigore Manoilescu, Florescu, Crişu Axente... Am vizitat şi "Căminul Moţa-Marin", din Aravaca. Nu-i terminat. E impozant, masiv, cu "inginerească" distribuţie a încaperilor, plus respiraţia grădinii; iar aleasa gentileţă a gazdelor nu face decât să-i crească intimitatea, cu plăcerea de a te simţi "acasă". Motivele <u>obiective</u>, publicate la vremea sa, pentru care am fost contra clădirii lui, stau şi azi în picioare; faţă însă de totala sterilitate a agitaţiilor lui Sima, cât şi a "conducerii" de peste 12 ani, trebue să recunoaştem, cinstit, că opera dlui Iasinschi e totuşi cam singura realizare legionară, tot ce rămâne, palpabil, dela "rebeliune" încoace, în străinătate.

Congresul viitor va fi, între 7-14 Septembrie 1967, la Roma: acolo unde s'a înfiinţat, cu zece ani înainte, Societatea Academică Română.-

P.N.V.

- - * - -

&& In "<u>Ţara şi Exilul</u>", Sima sugerează, pe lângă temele anunţate în programul congresului dela Salamanca, şi altele de "istorie recentă, vrednică de a fi cunoscută atât de străini, cât şi de viitoarele generaţii de români". Ce l-o fi împiedicat să vie să le expună? Sau dânsul e bun numai să comande!...

&& "La grande naissance", povestită de dl <u>Traian Miron</u> în limba lui Lamartine, a apărut la 24 Dec. 1966 în "<u>Le Régional de Cosne</u>". Iată ultima din cele zece strofe: Enfant des Cieux! Si à l'époque, Ton peuple élu /Ne T'a donné que cet endroit pour Ta venue, /C'est bien peu... Mais il Te suffisait alors, /Car de nos jours, Te laisserions naître dehors!- Acelaş a publicat, în aceeaşi revistă (7 Ian. 1967), fondată în 1821, "L'appel de la Roumanie vers la Latinité", unde arată amănunţit, în 18 strofe, trista soartă ce se pregăteşte poporului român şi cere ajutorul fraţilor latini. Negreşit, prietenul Miron nu se gândeşte să concureze pe Eminescu. Are însă meritul, spre deosebire de alţi versificatori din exil, cari se ocupă cu cai verzi pe pereţi, încât din opera lor i-ar fi imposibil unui cercetător de mai târziu să deducă la ce agonie au fost martori, - de a-şi folosi "talantul" dând alarma asupra nenorocirii neamului său, care nu se mai poate apăra singur.

&& "Ţăranii -scrie I.D. Bălan, în "<u>Glasul patriei</u>"- sunt aici dintotdeauna şi au rămas necontenit acasă. Cum nu s'au smuls din rădăcini şi n'au plecat aiurea brazii şi fagii munţilor <u>când i-au viforît marile furtuni</u>, aşa şi ei <u>nu s'au ferit din calea viscolirilor istoriei, rămânând aici, la ei acasă</u>, să-şi privegheze morţii, să-şi crească pruncii <u>în spiritul dragostei de ţară</u>, să are şi să samene, să clădească sate şi cetăţi, să plângă şi să cânte doine, să practice ritualuri milenare, <u>să scape de sub jugul străin sărmana scumpă ţară</u>".

Ar fi să vedem, aci, expuse lămurit eforturile celor din ţară pentru salvarea vieţii neamului, în contrast cu sterilitatea "activităţilor" exilului. In loc de "prietena" Rusie, la umbra căreea s'ar fi întâmplat tot ce-i mare în istoria românească, se vorbeşte aici de viforniţa "marilor furtuni", de "viscolirile istoriei", mai mult: de "jugul străin" sub care zace "sărmana scumpă ţară". Inceputul mărturisirii jalnicelor stări, tăgăduite până astăzi, dacă e sincer poate fi şi începutul apropierii de poziţii, pentru conjugarea efortului. Acestui început ar trebui însă să-i urmeze şi o treptată slăbire a cătuşelor; căci un popor înlănţuit nu se vede cum ar putea seconda lupta "liberatoare" a şefilor impuşi.

&& "<u>Credinţa</u>" Prea Sfinţitului <u>Victorin Ursache</u> e de părere că, în ţara noastră, "ultimii năvălitori au fost turcii". Să nu fi auzit autorul, Gheorghe Alexe, cântăreţ la Patriarhia din Bucureşti, de.. năvălirea ruşilor?...

DELA COMUNITATEA ROMÂNILOR DIN FREIBURG

Strecurându-se prin ploaia de denunţuri,care,alături de bâtă,formează esenţa unui tip de "cultură" foarte apreciat de noii "social-creştini" şi alţi "conducători" de mişcări.. spiritualiste,Românii din Freiburg îşi continuă liniştiţi,la adăpostul Şcoalei şi al Bisericii străbune,consolidarea unei vetre de viaţă românească.La 5 Iulie au luat parte la înmormântarea pr.Rosch,care cu multă bunăvoinţă ne-a pus întotdeauna la dispoziţie biserica Vechilor Catolici.Au luat deasemeni parte,masiv,peste 5 zile,la înmormântarea părintelui Vasiloschi,a cărui familie l-a oprit pe dl Mihăilescu să vorbească,pe motiv că asta nu se cade "după ce o viaţă întreagă l-a bârfit,i-a scris injurios şi nu l-a mai scos din popa Scaraoţki"; şi cum la Köln a păţit-o şi mai rău,din pricini de aceeaşi natură,s'o fi minunând şi dl Papanace,în sfârşit,de câte feţe poate avea.. "oculta".

La Frankfurt,21 Iulie,o echipă studenţească din Bucureşti şi Cluj s'a manifestat,bine,cu cântec şi joc; păcat că sala,probabil din insuficientă propagandă,a fost pe jumătate goală; costumele flăcăilor,parcă cu prea mulţi fluturi.La manifestaţia interconfensională din Heidelberg,23 Iulie,vecernia a slujit-o,cu ajutorul corului,păr.Popa.Impreună s'au deplasat la Düsseldorf,21 August,pentru parastasul de 6 săptămâni al pr.Vasiloschi; un parastas,la groapă,a făcut,la 4 Septembrie,şi episcopul Filotei din Hamburg(alt parastas făcea,în aceeaşi zi,la Bad Ems, I.P.S.George Tarasof).O delegaţie -pr.Popa,dr Miron,Cicală,Vălimăreanu- a participat,la 11 Septembrie,la o solemnitate vechi-catolică din Baden-Baden.Pr.Popa,corul şi alţi credincioşi au mers la 18 Septembrie,invitaţi,la Köln; la slujbă a venit şi P.S.Teofil,care a spus Crezul.. Trec peste alte slujbe dela Freiburg,Lebenstedt,Düsseldorf,München.Din Freiburg a participat,la congresul dela Salamanca, directorul Vetrei.Acelaşi,la şedinţa curatoriului bisericilor ortodoxe,Düsseldorf, 14 Noembrie; aici a fost pomenit,cu toată cinstea,pr.Vasiloschi,iar dr Edmund Plazinski a vorbit despre "Episcopi vagantes"(Thyssen,Kowalski,Wickers,Blomberg,Rotemund,Eyler,etc.); despre P.S.Teofil a venit vorba,în treacăt,numai la discutarea temei... Parastase la Freiburg: la 4 Decembrie,pentru Căpitan,Nicadori,Decemviri, mitropolitul Visarion şi prof.Cârsteanu; la 15 Ianuarie,pentru Moţa şi Marin; la 22 Ianuarie,pentru cei căzuţi la "rebeliune".

Aierul proaspăt a început să atragă şi alţi compatrioţi la Freiburg,unde au venit să-şi petreacă vacanţa: prof.Cârsteanu(München),familia Bacu,familia inginer Nastu,dna Virginia Popa,dra Angelescu,familia Moşoiu(Paris),dna prof.Wyss(Zürich), dna Sombart(Heidelberg),etc - toţi participând la slujbele religioase,caşi la aniversările personale: ziua naşterii părintelui(13 Iulie),onomastica dnei Bacu(15 August),a dnei Moşoiu(8 Sept.),a dnei Gheorghiu(1 Dec.),inaugurarea noii locuinţe a familiei Miron,în seara de Bobotează.Prof.Cârsteanu s'a bucurat de o atenţie deosebită: pe lângă ziua naşterii,25 Iulie,sărbătorită în grup la părintele,i s'a oferit o masă la plecare,în seara de 10 August,într'un restaurant italian.Profesorul aderase la "biserica din Freiburg" şi a dat preţioase sfaturi de organizare, de care s'a ţinut seamă în adunarea parohială din 15 Septembrie.

Daniel Popescu şi Nicu Moşoiu,fii ai unor compatrioţi din Paris,s'au înscris la liceul francez din Freiburg,participă la cor,la şcoală şi la slujbe.Şcoala,în ciuda adversităţilor,merge înainte: câinii.. denunţă,caravana trece.Când nu ceri nimănui nimic,e greu să fii oprit a face binele; unii nu concepeau,se vede,cultură fără subvenţii.. Corul,deşi animat mai mult de bunăvoinţă decât de talente"operistice",s'a făcut cunoscut şi în cercurile germane.La 9-10 Decembrie,specialişti dela radio Köln s'au deplasat la Freiburg pentru a înregistra predica de Crăciun a părintelui,liturghia şi colindele,care au fost apoi difuzate - iar ecourile din ţară sunt excelente.Un important ajutor am avut cu acest prilej dela Paris: dna şi dra Moşoiu,Monique,dnii Cuşa,Chiriac,Bitel.In seara de 10 Decembrie corul a cântat în biserica vechilor catolici,unde erau credincioşi de toate confesiunile,câteva bucăţi religioase; a doua zi,în aceeaşi biserică,a dat răspunsurile la Sf.Liturghie,oficiată de preoţii ortodocşi în frunte cu episcopul Alexandru din München. La masa comună ce a urmat,a fost rândul cântecelor populare.

Duminică seara,18 Decembrie,am avut pomul de Crăciun,cu obişnuita reuşită.Cea mai frumoasă slujbă a fost la Bobotează: pe malul Dreisamului.Crucea din apă a scos-o Cicală.Mulţi nemţi şi-au întrerupt "promenada",ca să vadă ce nu se văzuse niciodată la Freiburg,iar balcoanele caselor de peste gârlă erau pline de lume. Ziarele locale au publicat fotografii şi comentarii.Şi.. "biblioteca"? Se zice că dl Mihăilescu lucrează pe brânci la întocmirea vestitului catalog,dar redactarea părdalnicelor de denunţuri îi răpeşte mult din preţiosu-i timp...

Alex.Ţuluca

&& Civilizaţia adusă de ruşi în Ungaria a făcut noi victime.La 1 Mai,3 copii,austriaci dintr'un sat de graniţă,se jucau cu o mină adusă de ploi de sub sârma ghimpată pusă de Kadar pentru a împiedica pe robii de acolo să se "nenorocească"în lumea liberă.La explodarea bombei,un copil a fost ucis,ceilalţi schilodiţi pe viaţă.Dar "conştiinţa universală" n'a organizat niciun convoi de protest cu acest prilej; dacă minele erau americane,era altceva...

&& "Rivarol"afirmă că petiţia celor 450 episcopi,depusă la secretariatul Conciliului II Vatican,prin care se cerea reînoirea condamnării comunismului,a dispărut fără urmă...

&& "Ökumenischer Presse Dienst",3.III.1966,scrie că în cimitirul evreesc din München au fost distruse şi aruncate 40 de pietre de mormânt.Fapta e atât de repugnantă,încât n'a putut fi comisă decât de cei ce au interes să întreţină o anumită atmosferă anti-germană.Din acelaş buletin aflăm că în Rusia libertatea religioasă a fost şi mai restrânsă,un decret al Sovietului Suprem mărind pedepsele pentru răspândirea de broşuri,informaţii,învăţământ şi chiar colecte.

&& Cu liberarea lui Speer şi Baldur v.Schirach,la 1 Octombrie,la închisoarea din Spandau a mai rămas un singur deţinut: Rudolf Hess,care de vreo 300 de luni doarme într'o celulă luminată zi şi noapte.Pentru paza lui rămân mai departe în funcţiune 4 colonei(francez,englez,american şi rus),cu unităţile militare respective,prevăzute cu trăgători de elită.Şi totuşi acest bătrân,de 71 ani,cu mintea rătăcită -crede că Germania e încă în război!- n'a luat parte la ultimul război, fiind fugit în Scoţia îndată după ocuparea Franţei!

&& Doi scriitori din imperiul lui Stalin: Andrei Siniawski şi Yuri Daniel,au fost condamnaţi la închisoare pentru că au trimis în lumea liberă manuscrise spre publicare."Conştiinţa universală" n'a tresărit nici acum.Condamnarea pentru "sabotaj ideologic" e de altfel normă în Rusia,scrie emigratul rus Dimitri Stolipin, în "L'Aurore"(5.III.1966).Au fost condamnaţi,numai în ultimii 2 ani: Vladimir Ossipov,la 25 ani; poeţii Bekstein,Kuzneţov şi romancierul Şakmanov,câte 27 ani; Ossip Brodski,25 ani; filosoful Umanski,scriitorul Gubanov,câte 20 de ani; scriitorul Bakuski,23 ani; etc. Liberalizare,nu glumă!

&& In "Documenti sul comunismo",Boris Suvarin arată documentat că cifra populaţiei Chinei lui Mao e umflată înadins de cei interesaţi,"ca să înspăimânte populaţia albă a globului şi s'o facă să cedeze în faţa 'pericolului galben".Departe de a număra 600 de milioane,cât stă scris în gazetele chineze,sau 750 milioane, cât difuzează "forţele oculte",populaţia Chinei comuniste oscilează,confruntând cele mai serioase documente posibile,între 400-500 milioane; părerea autorului e că ea nu depăşeşte 400 milioane.

&& Intr'o conferinţă ţinută de prof.Augstein la Universitatea din Bonn şi publicată în "Spiegel",23 Iunie 1965,se afirmă şi lucruri neadevărate,ba chiar jignitoare pentru suferinţa popoarelor robite: "Intrebaţi-vă singuri -spune el,între altele-,dacă majoritatea locuitorilor din acele spaţii nu trăeşte azi mai liniştit, mai sigur,mai sârguincios şi poate chiar mai îmbelşugat,deşi uniformitatea vieţii poate fi fără mângâiere".Un român inimos,care să ţine să rămână anonim,a trimis revistei un răspuns,cerând să-i fie publicat,sau să se organizeze o discuţie liberă,la care compatriotul nostru se oferea să participe pe proprie cheltuială.Satisfacţie n'a obţinut,ci doar vagi făgăduieli de viitor...

&& Rabinul Nussbaum s'a plâns cardinalului Frings din Köln de "renaşterea nazismului în Germania". "Nu trebue uitat -a răspuns cardinalul- că Evreii aveau în Germania dinainte de Hitler mult prea multă influenţă economică,politică şi culturală.Ei posedau averi considerabile,pe care le etalau.Această stare de lucruri a făcut posibilă psihologia nazismului.. In schimb,azi nu văd niciun pericol nazist la orizont.. Condamn,desigur,crimele hitlerismului,dar sunt obligat să constat că Aliaţii au comis şi ei multe păcate,de pildă bombardarea Dresdei şi a bisericilor germane".Rabinul a replicat: "Războiul e total aducător de rele.Dar nu s'ar putea compara aceste bombardamente cu lichidarea rece şi sistematică a 6 milioane de Evrei".Iar cardinalul: "Sunteţi sigur că erau chiar 6 milioane?" ("Rivarol",9.2.67)

&& Zice Ceauşescu că în România n'a existat până acum un partid "care să fi realizat atâta pentru fericirea poporului român",ca partidul condus de dumnealui. Şi atunci,de ce naiba n'o fi având curajul să deschidă odată graniţele,sau să facă alegeri libere?...

Orice ... a părinte... singurăta...

PĂRINTELE EMILIAN VASILOSCHI

Oricât de firesc desnodământul,mai ales la această vârstă,moartea neașteptată a părintelui Vasiloschi ne-a sguduit pe toți,făcându-ne să simțim și mai amarnică singurătatea,izolarea într'o străinătate de care nu ne putem lipi,într'un destin ce pare tot mai fără intoarcere.Era ca o pavăză,ca o protecție a generației părinților,acea generație care a trăit din plin febra speranțelor naționale cele mai legitime și a ajuns să înfăptuiască o Românie Mare,cu hotarele cele mai larg permise de împrejurările de după primul război mondial.

Părintele Vasiloschi a văzut lumina zilei în "vesela grădină" a lui Alecsandri, la Sinăuții de Sus,29 Oct.1886,descinzând dintr'o familie de preoți,dârza tagmă care,alături de învățătorime,a ținut aprinsă,în provinciile înstrăinate ca și "în țară",făclia conștiinței și aspirațiilor românești.Vechiul Regat,care parcă-și modulase anume conturul,ca să poată păstra îmbrățișate ținuturile smulse,continuă a rămâne farul românismului și după ce,în prima fază a războiului de Intregire,fusese redus la o Moldovă îmbucătățită.In acea fază dureroasă,cu aliați îndepărtați și șovăelnici,și bolșevismul la fereastră,ne-a venit mângâierea Basarabiei; în acel "triunghi al morții",care nu lăsa speranței mari justificări,continuau a se scurge Români ce se puteau salva din regiunile robite.Așa a sosit,în toamna anului 1917,și tânărul Emilian Vasiloschi,licențat al Facultății de Teologie din Cernăuți,fost profesor la liceele din Câmpulung și Rădăuți.Hirotonit,de mitropolitul Pimen,preot pentru Lespezi,sfinția sa se ocupă cu repararea bisericilor din"târg" și din cătunul Bursuc și înființează un cor de plugari și târgoveți,pentru concerte populare.La 1 Ian.1920 e transferat la biserica Toma Cozma din Iași,zidită în 1807,și numit revizor eparhial al Mitropoliei,unde rămâne circa 20 de ani.Aci înființează "Ateneul Popular Păcurari",cu bibliotecă de vreo 3000 volume și săli de conferințe,cor,șezători,lectură; ia inițiativa ridicării unei statui lui Eminescu, care se și inaugurează în 1930; scoate revista "Daruri",cu colaborarea celor mai de frunte condeieri ieșeni; restaurează biserica și casele parohiale,cu sădiri de pomi,straturi de flori,garduri vii și viță de Cotnari; funcționează ca profesor, de germană și religie,la liceele Internat,Militar,Național,Ortodox de fete; e,o vreme,consilier comunal,ales de bisericile Iașului; la "Manufactura-Fabrica de Tutun",instalează o vastă bibliotecă cu sală de lectură,având într'un colț un frumos altar cu vechi icoane ortodoxe,formează un cor al muncitorilor și,tot dintre ei, o echipă de teatru,cu care se prezintă și în alte localități,dar mai ales la Iași și București.- La 1 Febr.1940,păr.Vasiloschi e transferat la Biserica Icoanei din Capitală și numit consilier patriarhal,referent la secția culturală; dar aci nu stă mult,căci la 1 Ian.1942 e numit preot la Berlin,în locul pr.Vascan.Reușește și aci să obțină,pentru Români,măreața "Jerusalemkirche",unde înființează un cor bisericesc,dirijat de Sergiu Celibidache,cu care dă mai multe concerte,dar biserica fu complet distrusă de bombardamentele din Februarie 1945.

Tăria sufletească a părintelui Vasiloschi s'a vădit mai ales în exil.Cu legăturile solide ce-l uniseră cu unii din noii demnitari,gen Sadoveanu,s'ar fi putut întoarce fără primejdie în țară,unde,cu unele concesiuni,nici n'ar fi dus-o măcar rău.A preferat să rămână aici,alături de massa băjenarilor,locuind,după ce dispusese de adevărate palate în Iași și București,prin barăci și alte umile adăposturi, străbătând Germania și Austria cu timp și fără timp,pe ger,pe ploaie ori zăduf, mergând oriunde era chemat,oriunde era nevoie de prezența sa."După prăbușirea din 1945 -notează prof.Cârsteanu,în "Der Süd-ostdeutsche"(München,15 Sept.)- pr.Vasiloschi mergea din lagăr în lagăr,înființa în multe lagăre capele și făcea slujbe religioase în biserici ortodoxe și evanghelice".Nu l-am auzit nici măcar odată plângându-se de enorma "declasare",totul se rezolva cu o reușită glumă sau anecdotă.Cum nu l-am auzit plângându-se de teribila tragedie a familiei,cu un copil rătăcitor prin țară și alți trei în pământ,dintre cari unicul fecior,Florin,ofițer aviator,căzut în Rusia(1943),iară Oltica,apreciată pictoriță,jertfită în primăvara anului 1960,pentru a înlesni înmugurirea unui nou lăstar de viață,Florinuț.Singura durere ce nu putea ascunde era cea provocată de neînțelegerea și răutatea oamenilor - durere care i-a grăbit,probabil,și sfârșitul.Dar a știut să mențină biserica română din Germania în afara învălmășelii,ferind-o de neorânduelile din alte părți.

Norocul părintelui Vasiloschi,aș zice marele noroc,în lunga-i viață,i-a fost soția.E un noroc pe care singur și l-a făcut,alegându-și tovarășă de viață din aceeași sănătoasă tagmă,fiică de preoți din neam în neam.L-a sprijinit cu multă dragoste,cu vrednicie,demnitate și multă,foarte multă discreție.Fie-mi îngăduit

a afirma, poate nepotrivit cu momentul, că la puţini logodnici am văzut atâta angaţie, şi mai ales atâta afecţiune, ca la bătrânii Vasiloschi. Aceeaşi delicateţe pentru cei străini de familie: uşa mai mult decât modestei lor locuinţe a fost mereu deschisă, tuturor, la vreme de masă şi odihnă. Să rugăm pe Dumnezeu să-l odihnească în pace pe preotul nostru; iar Dumneavoastră, Doamnă, care Vă despărţiţi după o vrednică convieţuire de peste o jumătate de veac, să ştiţi că nu rămâneţi singură. Toţi cei ce v'au cunoscut, toţi câţi v'au apreciat şi iubit, - în această teribilă încercare Vă stau alături.-

Petre Vălimăreanu

22 SEPTEMBRIE 1939 de Leonida Lutotovici

De câte ori ghirlande mari
De albe flori
Îmi trec pe dinainte
Îmi vine'n minte
Toamna-aceea'n care-au fost
Atâţia morţi
Atâtea flori
Şi-atâtea albe, sfinte
Oseminte.

Mirosul greu de albe crizanteme
Ca pentru morţi crescute
În reavănul pământ hrănit
Cu sângele şi trupul lor,
Şi azi pluteşte în văzduh
În zilele ce-aduc aminte
De lungi convoiuri funerare.

Atâta tinereţe'n strai de sărbătoare
Păşea încet şi greu,
Senin şi rar
În urma nevăzutelor sicrie
În care-atâţia morţi trăiau pentru vecie.

Era atâta tinereţe
Şi-atâta jale stăpânită
Şi-atâtea amintiri însângerate'n
Suflet...
Atâţia morţi
Flori albe ce mureau...
Erau atâtea flori şi-atâtea lacrimi
Cât ochii nu puteau de jale să mai plângă!

&& La începutul lui Iulie a avut loc, la Cleveland, congresul anual al Românilor ortodocşi din America, grupaţi în Episcopia P.S.Trifa. Cu acest prilej a fost preoţit diaconul Petru Lipovan. In cadrul serbărilor dela congres s'a sărbătorit şi centenarul naşterii lui Coşbuc.

&& Comitetul de ajutor pentru refugiaţi, din America, s'a reconstituit astfel: preşedinte, vechiul naţionalist Nicolae Tecău; vice, N.Buta; secretar, V.Basarabescu; casier, pr.Uşeriu; controlori, preoţii Haţegan şi Graţian Radu; membri: Ion Coman, George Dobrea, Petre Lucaci, N.Novac, Eugen Popescu, Iosif Crăciun, T.Miclău, Valeria Iacob, Traian Radu, Ion Moga, Petre Dobrescu, Walter Radu - toţi, fruntaşi ai Românilor americani. Pe lista donatorilor vedem cu plăcere nume de foşti refugiaţi în Europa, cari, ajunşi în situaţii normale, n'au uitat pe cei rămaşi în suferinţă: Ion Bădescu, Alex.Blaga, George Bocioagă, Ovidiu Coatu, Simicin, etc.

&& Din darea de seamă a Asociaţiei Culturale a Românilor din Anglia pe primul ei an de existenţă (Mai 1965-Mai 1966), se constată o activitate mulţumitoare: lămurirea arhiepiscopului de Canterbury, în preajma vizitei sale în România, asupra situaţiei bisericilor din ţară; publicarea unei scrisori în "Daily Telegraph" (3 Aug. 1965) cu privire la Basarabia, nordul Bucovinei şi Herţa; scrisori către parlamentarii englezi invitaţi în ţară, cu rugămintea de a interveni pentru liberarea de paşapoarte şi golirea închisorilor de deţinuţi politici; punerea la punct, în "The Listiner" (monitorul BBCului), a afirmaţiilor mincinoase ale unei Judith Listowel, "de origină ungară", cu privire la Ardeal; sărbătorirea, la 1 Dec. 1965, a "României Mari", cu cuvântarea dlui Ion Raţiu; organizarea conferinţei dlui prof. Peter Wiles, despre România actuală; aniversarea unirii Basarabiei, cu slujba şi cuvântarea, în româneşte, a pr. Treamer; o intervenţie, în favoarea robilor din ţară, la dl Couve de Murville, în preajma plecării acestuia în România; sărbătorirea lui Zece Mai; etc.

&& La 11-12 Iunie, Românii din America au sărbătorit, la Cleveland, cei 60 de ani de existenţă a "Uniunii şi Ligii". Au vorbit preşedintele Coman, Lucaci (redactorul "Americii), ing. Smărăndescu, pr. Crihălmean, C. Vişcianu, G. Dobrea şi P.S. Trifa. La programul artistic şi-au dat concursul corul parohiei din Dearborn, grupurile de dans din Canton, Middle-West, Cleveland şi al Românilor din Banatul înstreinat.

&& Românii uniţi din St.Unite şi Canada, întruniţi la Farell, 2-3 Iulie, şi-au ales un nou comitet, în frunte cu pr. Ion Popa; Congresul Uniunii şi Ligii, întrunit la Detroit, 3-9 Septembrie, a reales ca preşedinte pe tânărul avocat Ion Coman. Biserica "Sf.Elena" din Cleveland şi-a serbat la 18 Sept., cu participarea P.S.Vasile Cristea, a preoţilor uniţi din America şi a mulţi oaspeţi, jubileul de 60 de ani.-

DIN ZIARE,CĂRŢI,REVISTE

* Adrian Popa arată,în "Borghese"(10 Nov.1966),cum se stinge,în climatul noii politici internaţionale,radio Free Europe din München - înfiinţat de "Cruciada libertăţii",iniţiativă privată americană,în 1950,spre a da putinţa popoarelor robite,prin această "voce a libertăţii",să menţină contactul cu lumea liberă.De mai bine de un an,acest post de radio transmite,după indicaţiile din Washington,doar ştiri inofensive,pe care le pot foarte bine transmite şi posturile din Bucureşti, Praga,Varşovia,Budapesta sau Sofia,- aşa că dacă cele 2000 de staţii de deranj sovietice nu mai simt nevoia să activeze,nici cetăţeanul american nu mai vede de ce ar mai băga mâna în buzunar.

* Manion Forum,South Bend/Indiana,12 Iunie 1966,publică un interview cu Richard Wurmbrand,liberat din închisorile reperiste după 14 ani de suferinţe şi de curând ajuns în America,- în care pastorul luteran denunţă cu curaj ororile din temniţe şi coexistenţa criminală: deţinuţii politici au fost eliberaţi pentru a se câştiga simpatia Apusului,în vederea obţinerii de credite; ca să poată ieşi din România,a trebuit să fie cumpărat cu bani de superiorii săi ierarhici; a fost condamnat pentru că într'o predică a spus că cine crede că se trage din maimuţă,devine maimuţă - iar comuniştii,atei,s'au simţit vizaţi.. In închisori: unii creştini erau legaţi de o cruce,care de două ori pe zi era întinsă pe pământ,iar ceilalţi deţinuţi erau siliţi să-şi facă nevoile pe faţa şi pe corpul lor; crucea era apoi ridicată şi gardienii ziceau râzând: Iată pe Cristosul vostru,e splendid,rugaţi-vă lui,cinstiţi-l,el vă aduce toate fericirile din cer.. Preoţilor li se mânjeau mâinile cu excremente şi erau obligaţi în această situaţie să facă liturghia.O coaje de pâine era o sărbătoare.Călugăriţele s'au purtat admirabil.Au murit foarte mulţi preoţi,episcopi,călugări şi surori,ca de altfel şi laici.Coexistenţa? Biserica nu va putea niciodată trăi în coexistenţă paşnică cu ateii ce ucid creştinii, cum nu poate face pace cu păcatul,cu prostituţia,cu crima,cu beţia.Nu pace cu comunismul criminal,ci cucerirea lui,aşa cum a făcut Biserica în tot cursul istoriei,convertindu-şi duşmanii.Odată -povesteşte pastorul Wurmbrand- ne-a adunat maiorul Alexandrescu,comandantul închisorii Gherla,şi ne-a spus: "Voi sunteţi nebuni,voi staţi în închisoare de 10 - 15 - 20 de ani şi aşteptaţi pe americani să vă elibereze.Voi aţi iubit America,aţi lăudat-o şi admirat-o,acum vă dau ştirea că americanii vin.Insă vin nu ca să vă elibereze pe voi,ci ca să ne ajute pe noi,să facă afaceri cu noi,să ne dea credite.Dacă iubeşti pe americani,îi preamăreşti şi suferi pentru ei,nu-ţi vor da niciodată ceva.Insă dacă-i batjocoreşti,îi urăşti, lupţi contra lor,îi scuipi în obraz,atunci îşi deschid îndată buzunarele şi-ţi dau bani.Voi aţi fost nebuni,noi am fost mai deştepţi".

Senatorul Fullbright distinge un comunism rău,cel stalinist,şi unul bun,cel iugoslav,- dar asta poate în sensul că un hoţ de buzunare e mai bun decât un tâlhar,iar acesta decât un ucigaş; altfel,în Jugoslavia nu poţi critica regimul,nu poţi predica Evanghelia,nu poţi combate ateismul,nu poţi să-ţi creşti copiii în credinţa creştină.Acelaş senator e de părere că nu trebue să împiedicăm pe nimeni care vrea să meargă pe calea comunismului,- dar când au avut popoarele robite ocazia să-şi aleagă "calea"? Şi ce alegeri sunt acelea cu listă unică? Se zice că Dumnezeu ar fi spus lui Adam: "Acum,alege-ţi şi o femeie,pe care o iubeşti"; dar femeie era numai Eva.Aşa şi cu "alegerile" din ţările robite...

* Etienne Lardenoy,"Rivarol",Paris,12 Aug.1965: Italienii protejau pe evreii francezi din zona lor de ocupaţie.. Danezii n'au predat niciodată pe evreii lor; Ungurii,Românii,Bulgarii au protejat pe ai lor cât au putut şi când,mai târziu, Nemţii au intervenit direct,deportarea şi exterminarea devenisera practic imposibile din cauza situaţiei militare.. In măsura în care cam toate guvernele ţărilor europene aliate cu Germania sau ocupate de ea au făcut totul pentru a cruţa pe evreii lor şi au reuşit în proporţii variabile,de unde ar fi luat Nemţii 6 milioane de evrei ca să-i extermine? Din Rusia,din ţările baltice,din Polonia? După spusa evreilor înşişi,rezistenţii poloni urmăreau şi doborau pe evreii ce reuşiseră să se ascundă.. Chiar în Germania,existau evrei "arieni de onoare",în mare parte foşti luptători din primul război mondial,cărora se adăogau oameni ce aduseseră eminente servicii Germaniei.Existau apoi evrei consideraţi ca "indispensabili economiceşte"(ca să nu mai vorbim de evreii personal protejaţi de unii înalţi demnitari nazişti).Cât despre evreii care nu erau nici "arieni de onoare",nici "economiceşte indispensabili",nici personal protejaţi,ei au avut,mai bine de 6 ani, putinţa să emigreze.. Anti-iudaismul Nemţilor nu era un fenomen nazist spontan,el

îşi avea principala sursă în liberarea evreilor germani de către Napoleon în
pul ocupaţiei franceze.Când ocupantul a plecat,evreii fură consideraţi "colabo
ţionişti",iar patriotismul german se coloră cu un virulent anti-iudaism...
Dacă avem în vedere că evreii deportaţi n'au pierit toţi.. că un număr de e-
vrei -pe care avem motive să-l credem considerabil- a fost protejat de guvernele
lor respective sau a reuşit să se ascundă,atunci care putea fi numărul,chiar apro-
ximativ,al evreilor ce trăiau în ţările ocupate de Germania? Şi dacă avem în fine
în vedere că deportaţii nu erau toţi evrei,se ajunge atunci la o cifră astronomi-
că a deportaţilor.N'ar fi fost cumva confundaţi,inconştient sau anume,deportaţii
cu exterminaţii,evreii cu ne-evreii?.. Ceeace trebueşte spus,pentrucă nu se spune
niciodată,e că numărul n'are aici nicio importanţă.Dacă cele 6 milioane de presu-
puşi morţi s'ar reduce la câteva sute sau mii,problema n'ar fi deosebită...
Rămâne enigma cea mai teribilă din toate: cum a fost totul posibil?.. Germania
e singură responsabilă? Inainte de război,când evreii germani se căsneau să pără-
sească o patrie devenită maşteră,aveau dificultăţi de a găsi o ţară primitoare...
Deasemeni în timpul războiului,mii de evrei scăpând de infernul hitlerist găseau
închise graniţele ţărilor neutre,ca şi pe ale ţărilor aliate.Goebbels putea rânji
în Martie 1943: "Care va fi soluţia problemei evreeşti?.. E curios de constatat
că ţări a căror opinie publică se ridică în favoarea evreilor,refuză totuşi să-i
primească.Ele zic că aceştia sunt pionerii civilizaţiei,genii ale filosofiei şi
creaţiei artistice,dar,când e vorba să accepte aceste genii,îşi închid frontiere-
le: Nu,nu,nu-i voim! Este,cred,un exemplu unic în istoria mondială,când cineva
refuză să primească nişte genii".Dar fu ceva şi mai ~~gxxxxx~~ grav.Diverse proecte,
diverse stratageme fuseseră propuse de evrei pentru a pune capăt exterminării sau
a încetini-o cel puţin.Astfel,organizaţii evreeşti insistau pe lângă guvernele
aliate să bombardeze crematoriile dela Auschwitz.O bombă pusă la locul potrivit
le-ar fi scos din funţie pentru luni de zile.Poate nici n'ar fi mai fost recon-
struite.Guvernele aliate refuzară.

* La scrisoarea deschisă a falsului anticonformist <u>Evtuscenko</u>,în care-l invită,
în numele credinţei în Dumnezeu,să protesteze contra războiului din Vietnam,scri-
torul american <u>Steinbeck</u> a răspuns: Eu detest toate războaiele,dar contra acestuia
am o ură particulară şi personală(<u>n.r.</u>: are un fiu care luptă acolo).Sunt contra
acestui război,aţâţat de chinezi - şi nu cunosc un singur american care să-i fie
favorabil.Numai că dta îmi ceri să denunţ jumătatea unui război,jumătatea noastră.
Şi atunci te invit să te uneşti cu mine pentru a-l denunţa în întregime.Cum poţi
dta crede că piloţii noştri "iau sborul pentru a bombarda copiii",că întrebuinţea-
ză bombe şi material greu contra civililor nevinovaţi? Vietnamul nu e Berlinul de
răsărit din 1953,Budapesta din 1956,Tibetul din 1959.Dta ştii la fel de bine ca
mine că bombardăm depozite de carburanţi,mijloace de transport şi armele grele şi
moderne pe care ei le folosesc pentru a ucide pe fiii noştri.Şi dta cunoşti proba-
bil mai bine decât mine origina acestor arme şi a carburanţilor.Sper deasemenea
că ştii că,dacă aceste arme n'ar fi fost expediate,noi nu ne-am găsi în Vietnam.
Acest război e opera preşedintelui Mao,concepută şi dirijată de el,condusă după
îndrumările Pekingului şi cinic alimentată cu arme mortale de străinii cari au
organizat-o.Să denunţăm şi aceasta,prietene,dar să mergem şi mai departe.Să apli-
căm denunţării un program mai eficace.Eu te rog să te serveşti de remarcabila in-
fluenţă asupra poporului dtale,asupra guvernului şi asupra tuturor acelora ce pri-
vesc spre Uniunea Sovietică,ca să se pună capăt trimiterii de către nord-Vietnam
de arme mortale ~~xxxxxxx~~ destinate Sudului.Dacă dta vei putea convinge Vietnamul
nordic să negocieze în perfectă bună credinţă,atunci bombardamentele vor înceta
îndată,tunurile vor tăcea,şi fiii noştri se vor întoarce acasă.Cum vezi,e foarte
simplu,te asigur.

* <u>Paul Dehème</u>,Le Courrier,Paris,5 Oct.1966: Totul se petrece caşicum războiul
din Vietnam ar fi,pentru Sf.Părinte,ceeace războiul din Algeria fu pentru De Gaul-
le: un obstacol la mari proecte şi care trebue depăşit.Pentru a începe marele dia-
log cu lumea,anunţat în enciclica sa "Ecclesiam Suam",Papa trebue,în adevăr,să a-
jungă în prealabil a pune un capăt acestui război din Vietnam,unde catolicii sunt
angajaţi ca atare,cu armele în mâini,contra comunismului.Negocierea,oricât de de-
zavantajoasă ar fi ea -din punct de vedere politic şi chiar numai din punct de
vedere al intereselor tangibile bisericeşti- este atunci condiţia prealabilă,obli-
gatorie,pentru crearea de noi relaţii între religii şi ideologii diferite şi pen-
tru începerea unui "dialog" pacific.Să ne înţelegem: E clar că,oricare ar fi îm-

prejurările,Papa vrea pacea,dar el e cu atât mai presat de a o obţine şi cu atât mai puţin atent la consecinţele mai îndepărtate,cu atât mai puţin econom la consimţirea sacrificiilor,cu cât,de această pace,depind realizarea marilor sale proecte şi urmarea acţiunii sale.De unde aceste apeluri la negociere,de care este de temut că va fi angajată în condiţii ce n'ar menaja toate garanţiile necesare...

Eu mă încăpăţânez să cred că Biserica catolică e azi singura instiţie capabilă să orienteze gândurile şi conduita mai multor sute de milioane de indivizi,nu prin constrângere,dar în virtutea unei credinţe liber consimţite.Totul depinde deci de impulsul ce va fi dat de sus acestei prime dintre marile forţe istorice actuale. Dacă Biserica se orientează spre pacifism,spre dialog şi colaborare cu comunismul, suntem pierduţi.Dacă,dimpotrivă,lăsând aceste preocupări puterilor temporale,ea se decide,în numele credinţei sale,să predice rezistenţa la comunism şi întărirea poziţiilor occidentale,ea va aduce singurul factor determinant ce poate salva lumea liberă.

*"<u>Times</u>",7 Ian.1967: Dacă Roma ar fi să permită şi solicitarea îndoielii,şi-ar pierde o mare parte din forţa de atracţie.. In ataşamentul ei la vechea credinţă -în timp ce,tot mai mult,lumea modernă nu ştie în ce să mai creadă-,stă forţa ei. Calitatea monolitică,statornicia,aparenţa de imobilitate,sunt ceeace e mai profund atrăgător pentru un spirit modern turburat de prăbuşirea oricărei credinţe în jurul lui.. Dacă oamenii şi femeile Bisericii primitive s'au înşelat în credinţele lor(în învierea lui Isus,de pildă),mi-ar părea atunci că nimic din creştinism n'ar mai ţine.. Nu mi-e posibil să cred într'un Dumnezeu care ar fi asistat,impasibil,la moartea martirilor în arenele romane,ştiind că toate aceste sacrificii în numele său erau bazate pe erori ridicole,pe care ar fi uşor profesorilor de mai târziu să le expună.Privirea mea asupra Bisericii Romane depinde,aşa dar,de loialitatea sa faţă de credinţa apostolilor şi a martirilor.Orice slăbire a acestei loialităţi,c'ar fi în numele ecumenismului sau ca vreo concesie ideilor moderne,mi-ar arăta că Roma a căpătat mult mai mult decât boala protestantă.Asta ar fi mai de grabă ca şi cum reduitul interior al Creştinătăţii ar fi fost în fine smuls de furtună şi răsturnat.

* Ziarul "<u>La Union</u>"din <u>Valparaiso(Chile</u>) publică pe 2 coloane un interview cu <u>Sergio Miranda Carrington</u>,fost subsecretar de Stat,profesor de Drept Penal la Universitatea Catolică din Santiago,care va publica în curând o carte intitulată "Recuerdos de la Guardia de Hierro".Autorul,care are cuvinte de mare admiraţie pentru Mişcarea Legionară,crede că "nu poate exista politică reală fără oameni puri,liberi şi cu mintea limpede"; că "marea lecţie a Gărzii este imperativul curăţiei personale,ceea ce apare ca străin politicei şi vieţii moderne": ori,"nu există o morală publică străină de morala personală".N'ar fi rău ca acest interview al unui om cinstit,dar străin de Legiune,să fie meditat de marii comandanţi legionari Sima,Papanace & C°.-

<u>SEARĂ DE SEARĂ</u> de Al.Gregorian

Seară de seară m'apucă dorul
De-ai mei,de zăvoae,de munţi.
Din flăcări atunci aştern dorului punţi
Până la ei,eu - călătorul.

Dacă e vânt,aud gorunii de-acasă
Sub ferăstrae haine gemând
Şi simt de-aici tremurând
Otava pe ascuţişuri de coasă.

Dacă musteşte pământu'n zăpezi,
Simt colţul ierbii cum creşte
In ţară.Şi seva o simt cum sbuceşte
In flori,în păduri,în livezi.

Iar gândul,cu flintele gemeni
La umăr,năprasnic aleargă
Izbind în zăvoare -haiduc- să le spargă
Ocnele roşii de cremeni.

Dacă văd soarele'n smalţ de vulvori
Căzând peste zi,peste mări,
Adun în răscoale mii de chemări
Şi le-asvârl în vâltori.

Sus,sus peste culmea Inăului,
Peste pecinginea stepelor moarte:
Să prefac în pulberi până departe
Moscova,Capiştea Răului.

Şi dacă trec printre stele cocorii
Vâslind într'aoolo,spre ţară,
Vulturi de jar şi de pară
Pornesc să aprindă fiorii

A tot ce adastă'n cetate,
In codri şi'n lanţuri: să sfarme
In ţăndări robia,s'o darme
In numele tău,libertate.

** Reprezentativele <u>sovietică</u> şi <u>polonă</u> de atletică uşoară au anunţat că nu mai iau parte la întâlnirea anuală cu St.Unite,fixată la Los Angeles,din pricina bombardării depozitelor de benzină din Hanoi şi Haifong,în Vietnamul comunist.In

1956,Olanda,Spania,Elveţia,Libanul,Irakul,chiar China lui Mao şi-au retras ec... pele dela Olimpiada din Melbourne,ca protest contra înăbuşirii de către ruşi ... voltei maghiare.Comitetul internaţional olimpic a votat atunci o moţiune,declarâ... că abţinerea acestor ţări "e contrară idealurilor olimpice"; astăzi,nimeni n'a mai protestat contra abţinerii sovieto-polone: să fie mai preţioşi asiaticii torturatori ai prizonierilor americani,decât europenii masacraţi de ruşi?...

&& "Orientările"notează,"pentru aducere aminte",pe pagina 1-a,executarea la Jilava,28 Iulie 1941,a col.Zăvoianu,"împreună cu legionarii Gh.Creţu,Marcu Octavian,Anghel Oprea,Dumitru Anghel şi Tănăsescu Ioan".In acelaş număr găsim,la pag.6, parastasul acestora; de pe listă lipsesc însă cei doi Anghel,şi e indicată o nouă dată a execuţiei: 27 Iulie.La fel de bine sunt orientaţi cititorii în privinţa înmormântării pr.Vasiloschi: după cuvenitele elogii,cu constatarea că "fiii lui sufleteşti au alergat din toate părţile spre a-i da ultimul salut",citim că la durerea lor "s'a adăogat şi amărăciunea când au văzut că prohodul cântat de soborul episcopal n'a fost în limba vechilor cazanii.. ci într'o limbă care aduce ecouri dureroase pentru neamul românesc"."Orientările" se arată,ca de obicei,rău orientate,sau orientate de rânză.Prohodul a fost slujit în româneşte,de preoţii Popa şi Mardak,cu răspunsurile corului românesc dela Freiburg.Participând şi preoţi de alte neamuri,colegi ai defunctului în via Domnului,natural că au zis,cum se obişnueşte,câte o rugăciune în limbile respective: asta se întâmplă la toate înmormântările "mai de seamă".Clericii străini,cari au participat la înmormântarea patriarhului Miron,sau a lui Nicodim,rugăciunile nu le-au rostit,desigur,în româneşte...

&& Sima e de părere,în buletinul său,că "ceeace va rămâne din politica exilului nu vor fi faptele coexistenţaliştilor,ci faptele celor cari au plecat,au luptat şi au murit în ţară".Şi e de mirare că,cunoscând aceste sacrosancte adevăruri, a trimis pe alţii să moară în ţară,în timp ce el "coexistă,la Paris,cu soţia camaradului de sub comandă...

&& Duminică 31 Iulie,pr.Popa a slujit la München,la apelul "grupului legionar local",un parastas pentru col.Ştefan Zăvoianu,decorat cu"Mihai Viteazul",asasinat acum 25 de ani din ordinul lui Antonescu.Au participat legionari de toate nuanţele; mărimurile locale însă,nu! Mirarea e numai pentru dnii Gârneaţă şi Apostolescu, cari au lipsit,de altfel,şi recent,la parastasul,săvârşit tot la München,15 Ianuarie,pentru Moţa şi Marin,dela a căror jertfă se împlineau 30 de ani; căci în ce priveşte,de pildă,pe dnii g-ral Gheorghe şi Racoveanu,aceştia erau probabil cobosiţi: pe lângă că nu sunt legionari,dar participaseră,cu două săptămâni înainte, la parastasul lui Antonescu...

&& Din "Bună Vestire"(Sept-1966),aflăm că la o slujbă la Madrid,săvârşită de P.S.Vasile Cristea,pentru românii ortodocşi(căci catolici nu prea sunt pe acolo), "a participat" şi p.S.Teofil Ionescu,episcop ortodox,cu importanta misiune de a recita "Credeul",Tatăl Nostru şi "Cuminecarul" şi a ţine tava cu "anafură"."Frăţia" vlădicilor a entuziasmat pe teologul exilului,care a şi publicat-o.La noi la Freiburg însă,misiunea episcopului Teofil o împlineşte,cu zelul ce-i stă bine,Răducu Miron.Şi e un adevărat noroc că buchisirea abecedarului nu-i dă răgaz să mai citească şi "Cuvântul": cine ştie ce pretenţii i-ar năzări...

&& Spune dl Raţiu,în cuvântarea,difuzată,dela Salamanca,că "Ruptura,sau dezacordul RSR-Moscova poate,sau poate să nu fie autentică în sufletul câtorva din vârfurile comuniste din România.Ea este,însă,absolut autentică în sufletul vastei majorităţi a poporului român".Noi credem,însă,că poporul român n'a avut cum se rupe de ceva de care n'a fost niciodată legat...

&& Copiii lui Ceauşescu sunt trimişi cu avionul la Viena,de două ori pe săptămână,la dentist.Cu aceasta,premierul ţării ocupate va fi înţelegând,de sigur,nu să dea o palmă dentiştilor dintr'o ţară atât de.. "înaintată",ca biata Românie,ci, mai de grabă,să demonstreze bunul trai al.. "proletarilor" români,cari-şi pot permite aşa lux...

&& Ştire din Washington: "Conducători ai celor 6 religii mai importante din lume au sfinţit locul unde se va construi Templul Comprensiunii,pe un deal împădurit deasupra fluviului Potomac.Respectivii preoţi au plantat acolo 6 arbori simbolizând Creştinismul,Budismul,Confucianismul,Induismul,Ebraismul şi Islamismul". Templul va avea forma unei stele cu 6 raze,şi 6 capele; va costa 3 milioane dolari şi se va deschide la 12 Oct.1970.E uimitor,dată fiind concepţia,că lipseşte cea mai nimerită dintre capele: una dedicată păgânismului...

DORURI ŞI NECAZURI

C.-Germania: Părintele Vasiloschi a fost pentru noi mai mult decât un părinte. Că era plătit sau nu,venea la oricine îi cerea ajutorul,cu automobilul mic parcurgea distanţe mari în toată Germania.Şi a avut o soartă de multe ori crudă: un băiat mare căzut pe câmpul de onoare,o fată de care nu mai ştia nimic,şi apoi regretata Oltica.Stoicismul cu care au suferit amândoi e demn de toată admiraţia.Nici nu-mi vine să cred că păr.Vasiloschi şi col.Alexandrescu s'au dus pe totdeauna!

M.-St.Unite: M'a întristat pierderea părintelui Vasiloschi,duhovnic fără seamăn,pentru care învăţătura creştină a fost trăire şi cel de aproape frate bun.Noi, exilul românesc,îi vom păstra memoria de mare român şi părinte pentru aşa de mulţi, cari l-au iubit şi respectat.

E.-Germania: Cu părintele Vasiloschi noi pierdem o vrednică şi puternică personalitate,o fugură superioară a vechii Biserici Ortodoxe Româneşti.Slujitori ai Altarului de nivelul Părintelui Vasiloschi nu se mai găsesc azi decât foarte rar şi lucrul său va fi greu de împlinit.

P.-Germania: Mâhnire mare şi durere sufletească mi-a produs ştirea încetării din viaţă a păr.Vasiloschi,pe care l-am cunoscut acum 23 de ani.Am celebrat împreună(eu în calitate de cântăreţ) atâtea servicii divine în sfânta noastră lege şi limbă,aici printre străini; am avut adeseori ocazia să-i aud vocea blândă,caldă şi emoţionată,la atâtea sărbători...

D.-Spania: Vestea săvârşirii din viaţă a pr.Vasiloschi a întristat adânc pe toţi Românii din Spania,dintre care cei mai mulţi au avut marea cinste să-L cunoască.Am auzit cu câtă inimă cald românească a sfătuit şi ocrotit pe Românii din Germania,cari îi păstrează o amintire profund recunoscătoare.

C.-Germania: Voi lua parte cu sufletul îndurerat la parastasul pr.Vasiloschi, păstrez şi voi păstra o neştearsă amintire luminoasei sale figuri şi păstoriei senine pe care a dăruit-o -plin de abnegaţie şi simţire creştină şi româneascăcoloniei şi mai apoi exilului românesc din Germania.

G.-Franţa: Am primit cu nespusă durere ştirea încetării din viaţă a părintelui. Il cunoşteam din vremuri grele,pe când făcea slujba la Berlin.. Pe Florinuţ l-a iubit şi educat în sfânta noastră lege din bătrâni.

M.-Elveţia: Cu nespusă durere aflu de plecarea întru Cel de sus a pr.Vasiloschi, părtaşul atâtor dureri şi a puţine bucurii.Văd că ne-a părăsit în picioare,în plină activitate,fără să ia niciun răgaz,aşa cum a trăit: numai cu gândul la ceilalţi şi la durerile lor.

P.-Spania: Rog Cerul să odihnească sufletul ales al celui ce a fost duhovnicul nostru preţuit şi drag,în lumea drepţilor.Voia Domnului a fost ca să-i dea liniştea,pe care răutatea oamenilor i-a precupeţit-o atâta.Voi trece pe la Düsseldorf să fac o rugăciune la locul de odihnă al neuitatului Părinte Emilian.

C.-Germania: Imi amintesc cu drag de înţelegerea şi eforturile fără şir,depuse de păr.Vasiloschi spre binele nostru din exil şi al neamului românesc.Nu s'a lăsat abătut dela spinosul drum nici de insuccese,nici de suferinţele ce i-au fost date.

N.-Anglia: Vestea tristă a venit ca un fulger,care a despicat rana amintirilor, singura comoară ce o duc de pe plaiurile noastre comune până în apusul ce se coboară încet peste noi toţi.Acum aproape şasezeci de ani cântam în corul catedralei din Cernăuţi,cu ochii de copil ţintiţi pe bagheta tânărului teolog bălan Vasiloschi,care căuta să scoată sunetele cele mai pure.. Apoi am auzit de marile lui succese la Mitropolia din Iaşi,cu care mă familiarizasem ca ofiţer voluntar în armata română,când scăpam o zi-două,dela front şi datorie.Ne-am regăsit,la altă vârstă, după al doilea război mondial,în Austria,de unde m'a luat în maşină până la München. Apoi în Londra,la ultimul servici al Invierii,făcut ca pe la noi,în căsuţa noastră, în audienţă la Arhiepiscopul Angliei.. Atâta energie omenească,atâta putere de muncă şi sacrificiu de sine,atâta bunătate pentru toţi,atâta virtute creştinească închinată altarului strămoşesc şi obştei româneşti,şi-a găsit în sfârşit odihnă. S'a stins lumina când era mai necesară în mijlocul atâtor rătăciri,desorientări şi curse de tot felul împotriva cărora şi-a păstorit cu devotament credincioşii dealungul unui răstimp de peste jumătate secol.

G.-Germania: Trista veste m'a lovit până în adâncul inimii,de nu găsesc cuvinte să-mi exprim durerea.

F.-Germania: Familia şi Bucovinenii din orăşelul nostru s'au simţit loviţi de trista veste.Rândurile luptătorilor refugiaţi se răresc,şi cine ştie care dintre

ei se va mai întoarce în patria liberă de duşman,de persecuţie şi minciună.Până acuma,o treime de viaţă trăită cu speranţa înşelătoare.

R.-Germania: Ca un trăsnet m'a lovit ferparul care mi-a anunţat încetarea din viaţă a veneratului şi mult iubitului nostru părinte,al tuturora de pe meleagurile acestea străine.Cu inimi cernite vom merge să depunem la mormânt câteva flori. De ar rămâne Doamna tare,căci şi de dânsa avem nevoie,cu prezenţa şi sfatul.

A.-Germania: Lipsa păr.Vasiloschi va fi mult simţită de românimea din Germania.

T.-Grecia: Azi am primit trista veste şi sunt adânc îndurerat.Am urmărit de mult ostenelile pr.Vasiloschi întru buna vestire a Evangheliei,dragostea lui pentru credincioşi,sfaturile lui bune.. Am început 40 de sfinte Liturghii pentru sufletul lui nobil,pentru iubirea lui arătată Neamului Românesc îndurerat şi risipit în cele patru vânturi.. Dela 8 Februarie 1965,şi peste vrednicia mea,sunt arhimandrit şi egumen la sf.mânăstire "Zugravu".

D.-Germania: In amintirea noastră stă veşnică personalitatea ilustrului dispărut,legată de primul dar primit în vremuri grele şi de creştinarea primului nostru copil.Românii din Germania vor păstra amintirea bunului păstor Vasiloschi cu smerenie,deşi ţinuta multora dintre ei n'a fost la înălţimea ce s'ar fi cuvenit..

B.-Anglia: Am avut onoarea să-l cunosc pe bunul Părinte Vasiloschi,când a venit la noi la Londra,acum câţiva ani,pentru slujba de Paşti - şi am recunoscut în dânsul nu numai pe duhovnicul nostru în exil,dar,spre cinstea tuturor Românilor din afară,un adevărat şi sincer patriot.

I.-Franţa: Cu mare durere am aflat de adormirea întru Domnul a iubitului Părinte Emilian.De cum am aflat,aci în mânăstire se ridică zilnic rugăciuni pentru pacea sufletului lui,până ce se'mplinesc cele 40 de zile; iară pe pomelnicul meu va rămâne mereu.

V.-Germania: ..iar la duşmani să le dea bunul Dumnezeu după inimă.Deşi cam în urmă cu plata,tot îmi trimiteţi Vatra.Vă rog să publicaţi scrisoarea Prea Sfinţiei Sale,Episcopul care nu mai poate dormi de grija ce ne-o poartă,şi ar fi bine să-l criticaţi că se agaţă de răposatul nostru iubit,părintele Vasiloschi.Eu sunt de părere să ne lase în pace,că suntem mulţumiţi cu părintele Dumitru Popa.

N.-Australia: Vatra nu a mai venit şi micile ştiri sosite între timp au fost sporadice şi incomplete.Din câte am înţeles însă,norodul îşi capătă ceeace merită şi ca atare unii refugiaţi şi-au ales ca preşedinte pe Mihăilescu.. Azi a sosit şi vestea cu moartea Părintelui Vasiloschi.Probabil că golul lăsat va fi un alt izvor de vrajbă.Să sperăm că măcar de data asta bunul simţ se va întoarce şi va guverna minţile celor ce se consideră dătători de directive.

I.-Statele Unite(către Adrian Popa): Poate că aş fi amânat încă odată aceste rânduri,dacă n'aş fi citit aseară în "Orientări" lunga pologhie a lui Papanace împotriva Vetrei,a lui Petre şi a ta,care eşti considerat ca cel mai dubios element din exilul românesc.Tu,element dubios! Tu,care întotdeauna ţi-ai deschis casa săracă oricui; tu,care ţi-ai riscat sănătatea şi viaţa,servind,ca nimeni altul, în cumplită lipsă,ţara,cultura românească şi Legiunea.. Să nu te amărască patima cu care scrie Papanace.Fiecare gândeşte cât îl ajută mătreaţa.Anumite niveluri de idei Papanace nu le-a atins niciodată,şi nici n'ar putea,din cauza minţii mecanice pe care o are.Am vrut numai să-ţi spun,la începutul acestei scrisori,că m'am simţit insultat şi eu de insulta şi de trivialitatea denunţării lui Papanace...

- La aceste prea generoase rânduri,Adrian Popa a răspuns după cum urmează: Nu ştiu dacă ai notat că mişelia lui Cacanace a apărut în acelaşi timp cu atacurile din "Bire" şi din "Ţara şi exilul" simist."Oculta" este deci -vorba lui- o realitate.Ticăloşia acestor trei cuiburi de infecţie ale exilului românesc nu mă supără câtuşi de puţin,chiar dacă fostul comandant levantin trimite denunţuri la dreapta şi la stânga,aşa cum Căpitanul ne-a învăţat că nu trebuie să facem.Legea lui e legea mişeliei.Mă gândesc că în ierarhia Mişcării trebuia creiat şi gradul de "comandant-lichea",la care ar fi putut aspira,cu tot atâta legitimitate,şi Sima şi Cacanace.Lăsând,însă,gluma,cât de tristă,la o parte,trebuie să-ţi spun că ceea ce,nu mă supără,mă înfurie,e că la un moment dat noi toţi ne-am pus soarta,şi personală şi pe a ţării,în labele acestor descreieraţi,care de altfel ne-au dus de râpă.A fi crezut în homunculi de această specie hidoasă nu ne poate fi iertat.Eu, în orice caz,nu mi-o iert.Poate şi pentru acest motiv m'am aruncat cu atâta înverşunare în lupta exclusiv românească a exilului...

F.-Statele Unite: Sper că şi la anu îţi vei continua drumul cu Vatra şi vei lă-

muri multe lucruri care încă cer curaj şi luptă grea.Alăturat pun un cec de 10 dolari.Am citit cele petrecute pe acolo şi am regretat mult nivelul până unde se coboară unii fraţi - şi mai mult din cei ce se bat serios cu pumnul în piept.Sincer să fiu,nici nu mai ştiu ce să cred şi să zic.Mulţi ar dori poate ca să fac front cu ei,dar vezi,exilul ne-a învăţat multe şi ne-a arătat cum trăesc şi alte popoare,şi dacă mai avem un rest de omenie în noi,trebue să ne-o respectăm reciproc.Personal,accept critica,căci mă ajută să rămân corect; dar unii trăesc cu gândul că dictatura şi figura pisicii trebuesc respectate...

P.-Italia: Am primit la timpul său lunga-ţi scrisoare şi,natural,m'am înfuriat. Dar mânia mea nu ţi-ar fi fost de consolare.Cele ce pătimeşti acolo,pe urma denunţurilor din partea unor foşti camarazi,degradaţi la ultimul nivel,ia-o şi tu ca pe o ispăşire pentru greşala pe care am comis-o când am crezut în stârpituri de acest gen.În fond,noi le-am dat creditul de care au beneficiat atâta vreme.Vezi cum îţi rezolvi acolo problemele.Şi fii atent.. la colţurile de străzi.

M.-Franţa: Văd că Ţolescu şi-a schimbat muza; că,de n'a mers cu Gheorghiu,îşi dedică versurile(aceleaşi,dar mai puţine),lui Cristos.In aceeaşi broşură văd"crucea vie pentru Moţa-Marin" comandată de Ştefan cel Mare,care a furat sabia Arhanghelului ce -faptul mă bucură- are picioarele înfipte în Bihorul meu! Ce m'a mişcat însă,e un arhanghel cât un munte,înarmat până'n dinţi,fărâmiţând un răhăţel de balaur de 4-5 ori mai mic - când proporţiile ar fi fost mai bine inversate, pentru a ieşi în evidenţă puterea Cerului(să mă ierte dl Anastase).

Pentru Anul Nou: Multă sănătate;noroc - şi mai multă vână întru demascarea măscăricilor din pribegie.La fel şi pentru ceilalţi "ţigani" dela Vatra! Iată-ne ajunşi la punctul culminant al certurilor - şi de unde nu mai este nimic de spus, decât vorbe de umplutură."El Legiunea" şi ceilalţi boeri ori raceveni şi-au curăţit rânza,aruncând sau mai bine zis scuipând,în deşertul exilului,veninul acumulat de ani de desnădejde şi aşteptare zadarnică,de reîntoarcere în posturi de mare răspundere în ţară.. O,câtă mini-micime sufletească infectează acest aer deja încărcat al exilului nostru! Nu ştiu cum să-mi explic faptul că aceşti oameni,ce singuri şi-au tăiat partea ce credeau că li se cuvine,cocoţându-se,pe cârja iluziilor,la înălţimi.. ameţitoare,nu au putinţa să vadă,să simtă pericolul ridicolului ce-i pândeşte! De când există lumea au fost oameni cărora,la o anumită epocă a vieţii,prin nu ştiu ce împrejurări o mână nevăzută le-a jugănit creerul,lăsându-i pentru restul vieţii la iluziile din acel moment,fără putinţa de a evolua un pas mai mult.Să se fi abătut această nenorocire asupra unora din bieţii noştri camarazi? Dacă asta este explicaţia cea bună,atunci să nu le luăm extravaganţele în seamă,ci să rugăm forţa ce i-a extropiat să le redea partea ce le lipseşte,ca să fie iar oameni întregi şi nu măscărici.Cred,însă,că ei sunt fericiţi aşa cum sunt,în iluzii de Cezari ai secolului,şi nu mai e nimica de făcut.Ei,nu că nu vor, dar nu pot înţelege că aceşti copii de acum 20-30 de ani au devenit oameni şi că, de multe ori,i-au întrecut în toate domeniile.Nu şi nu! ei ştiu una şi bună: Drepţi! ascultă comanda la mine! aşa cum i-a surprins momentul fatal.. Să-i lăsăm deci să se izbească de toate pragurile,c'apoi,când or ieşi plini de vânătăi,s'or potoli singuri.In sat la mine se zicea: Lasă-l în pace,că prostul n'are lege!De încheiere,termin cu nişte versuri din Eminescul lui P.M.(Papanace-Mihăilescu):

Eu nu mai am nimic de spus! Dreptatea nu e în cel drept, Ce nuca ţi-a răpus!
Voi,mâinile pe par aţi pus; Ci în mişelul cel deştept,

- - - - - - - -

&& Mons.Tăutu opinează că uniţii trecuţi,în ţară,la ortodoxie,ar fi ajuns "la păstori în afara Staulului adevărat al lui Cristos".In acelaş număr din "Bună Vestire"(Iunie 1966),comentând decretul Sinodului II Vatican(care vorbeşte de "reconcilierea creştinilor răsăriteni şi apuseni",afirmând că ortodocşii "poartă pe drept cuvânt numele de creştini şi fiii Bisericii catolice îi recunosc pe bună dreptate de fraţi în Mântuitorul"),părintele Gherman scrie că "toate Bisericile sunt unite prin legătura cu acelaşi Mântuitor" şi că "Orientul şi Occidentul se completează,fiind două aspecte ale aceleaşi Biserici"...

&& La campionatul mondial de înnot dela Wolfberg/Austria s'au distins două românce: Cristina Balaban,de 18 ani,studentă din Bucureşti,a ieşit întâia; Nicoleta Bărbulescu,de 25 ani,tot bucureşteancă,a ieşit a patra.-

&& Dl Gheorghe Vasilache,domiciliat în Germania,caută pe compatriotul Alexandru Peneu; cine-i cunoaşte adresa,e rugat s'o comunice direct dlui Vasilache: 332 Salzgitter Lebenstedt - Ackerstr. 19.-

SEMNALĂRI

In timp ce foiţa reperistă,isgonită dela Pankov pentru mirosul urît pe care-l emana,continuă să citeze nume de repatriaţi,care ar fi găsit fericirea întorcându-se acasă,sub cnut însfârşit numai românesc şi nu româno-muscălesc ca până mai ieri,oamenii serioşi din exil,singurii care contează,îşi văd de treabă şi se afirmă,afirmând bunul nume românesc,cu iniţiative,realizări şi opere.Ce poate conta cutare babă,care s'a lăsat înşelată de"glasul(de sirenă mincinoasă) al patriei" şi s'a întors la Mizil,unde a vizitat-o,pentru interogatoriu,obişnuitul agent al miliţiei,ori cutare italian din România,care,de dragul "cârnăcicrilor",a dat o raită prin legaţia reperistă dela Roma şi a spus că înainte,în ţară,era foarte rău şi acum e foarte bine,- când cărturarii din pribegie continuă să-şi facă datoria faţă de neam şi faţă de propria conştiinţă,scriind şi publicând,dând icoana adevărată a României de ieri şi de azi ori,pur şi simplu,arătând cu exemplul că numai în libertate geniul de creaţie românesc se poate manifesta? Faţă de câteva ciurucuri,de care e mai bine că exilul s'a scăpat(nenorocitul Mihai Stănescu,acum grăjdar la "Glasul"amintit,e o pildă),iată câteva din cărţile cele mai recente publicate de scriitori români în Occident:

* VINTILĂ HORIA,Journal d'un paysan du Danube,Paris,1966. -E cartea,în care poetul şi romancierul,pe care toţi îl apreciem şi iubim,între altele pentru splendida victorie românească a premiului Goncourt,se mărturiseşte mai mult şi mai bine. E un fel de spovedanie spirituală,în care amintirea nostalgică stă alături de meditaţia filosofică; pagina lirică,evocativă,se împleteşte cu polemica dură(împotriva progresiştilor din Apus,a angajaţilor,a popilor cu chef de dialog),nota de călătorie se alternează cu satira politică.De România se vorbeşte des,şi în termeni nu numai sentimentali,dar şi metafizici.Cu această ultimă operă,autorul ne oferă o "cheie" preţioasă pentru o şi mai precisă înţelegere a personalităţii sale şi a producţiei precedente.

* PETRU DUMITRIU,Les initiés,Paris,1966. -Continuând şi aprofundând analiza societăţii occidentale,cu care a intrat în contact după senzaţionala-i fugă din ţară -confraţii,care-l atacă pentru un trecut deplorabil,fără a lua act de prezentul îmbucurător,regretă,poate,că autorul "Intâlnirii la Judecata din urmă" n'a mers înainte cu seria "Drum fără pulbere"?-,scriitorul ne dă,cu acest volum din urmă, o imagine şi mai crudă decât în "L'Extreme Occident" a neocapitalismului,a aşa numitei lumi a bunei stări,a civilizaţiei consumului,dusă până la limitele maxime. Toate elementele,care constuie societatea în care trăim noi,ca refugiaţi,apar în paginile acestei cărţi.Critica e implicită.Autorul,el însuşi personaj al romanului,se menţine obiectiv,parcă înregistrează numai,detaşat.Şi reuşeşte,în formă şi mai sintetică şi exemplară,să zugrăvească o lume-faună,care,cu toate defectele şi inconvenientele ei,e totuşi enorm superioară celei de dincolo.

* GEORGE USCĂTESCU,Séneca,nuestro contemporaneo,Madrid,1965. -Participant oficial la comemorarea centenară,din Spania şi din Italia,a celui mai modern,cum s'a spus,dintre scriitorii latini,autorul trasează în această monografie exemplară un profil limpede şi complet al lui Lucius Annaeus Seneca,de care nu putea,până la urmă,să nu se apropie cu simpatie şi veneraţie,date predilecţiile sale personale pentru un anumit fel de filosofie morală şi de gândire politică,exprimate în haina, mereu,din fericire,la modă,a eseului.Figura de maestru permanent de viaţă,de învăţător în sensul cel mai înalt şi larg al cuvântului,a victimei lui Neron şi Mesalinei,apare aici în toată luminoasa-i semnificaţie.

* P.PIETRO TOCĂNEL,Storia della Chiesa cattolica in Romania,III,2,Padova,1965.- Pe tăcute,modest cum îi e firea(şi tagma călugărească),poate chiar prea modest, profesorul dela Universitatea Lateranului a ajuns,cu această parte a doua a volumului III din "Istoria bisericii catolice în România" -o operă de care se simţea nevoie,mai ales astăzi,şi nimeni nu era mai îndrituit s'o facă-,la secolul trecut. E o expunere clară şi obiectivă,pe bază de documente,în cea mai mare parte inedite,a evoluţiei politice şi religioase,care a dus la instituirea diecezei din Iaşi şi a provinciei minoriţilor Sf.Iosif,a consistenţei şi mersului comunităţii catolice din Moldova,a legăturilor,deseori încordate,cu autoritatea statală şi religioasă oficială,ba chiar cu clerul catolic secular.Se insistă pe bună dreptate asupra "românismului" ierarhiei catolice dela noi,care a simţit şi lucrat româneşte, când a fost cazul,nu mai puţin decât ierarhia ortodoxă ori unită(cu excepţii nenorocite,se înţelege,pretutindeni).

* G.M.CANTACUZINO, Scrieri, Paris, 1966. -Omagiul, pe care Fundaţia Regală Carol I, şi în special promotorul iniţiativei, dl Virgil Ierunca, îl aduc, cu acest volumaş elegant, unui "scriitor-învăţat", pedepsit cu temniţa în ţara robită pentru nesupunerea la dobitocia oficială, e cum nu se poate mai binevenit. Pe de o parte, exilul avea datoria să-şi aducă aminte de un om de cultură, care a avut forţa să reziste, în ciuda multelor ispite şi a şi mai multelor torturi. Pe de alta, e vorba într'adevăr de un mare cărturar-artist, care a scris pagini de neuitat asupra sufletului românesc, cum se oglindeşte în modestele, măsuratele, şi totuşi genialele "arcade, firide şi lespezi", mânăstiri, cumpene, fântâni, troiţe, icoane. Antologia e compilată de gustul sigur al prefaţatorului, care ni-l prezintă cu obişnuita perspicacitate critică pe G.M.Cantacuzino ca pe "un cavaler al privirii".

* MIRA SIMIAN, Farmece, Paris, 1966. -Tot Fundaţia Carol I publică această graţioasă plachetă, cuprinzând şapte poeme de toată frumuseţea: impresii colorate din diferite părţi ale lumii, sud-americană în special (trei titluri: "Macumbă nedeslegată", "Început de macumbă", "Apus bahian"), psalmodiate ca un descântec românesc, în fraze scurte, vrăjitoreşti.

* ŞTEFAN BACIU, Manuel Bandeira de Corpo Inteiro, Rio de Janeiro, 1966. -Autorul, care la Honolulu dirijează o revistă, "Mele", numai de poezie, şi e unul din cei mai de seamă experţi de azi în domeniul literaturii sud-americane, ne dă cu acest volum o monografie critică completă, în limba portugheză, asupra vieţii şi operei celui mai mare -îl credem pe cuvânt!- poet contemporan al Braziliei, la împlinirea a 80 de ani de viaţă şi 60 de carieră literară. O notă introductivă ne aminteşte, în acelaşi timp, luminoasa carieră literară a braşoveanului Ştefan Baciu, care, de când a rupt-o cu regimul din ţară, în 1948, a activat continuu pe tărâmul presei, al învăţământului, al literaturii, publicând peste 30 de cărţi, în care nu şi-a uitat niciodată de România. Zece ani a umblat prin America Latină, ţinând conferinţe şi scriind reportaje: misiune importantă într'un continent în care castrismul a contagiat atâta tineret şi lume de cultură. Profesor de literatură braziliană la Universitatea de Stat din Washington din 1962 până în 1964, "poetul tânăr" (fost şi rămas) e astăzi profesor de portugheză şi literatură hispano-americană în Hawaii. Fără a înceta un moment de a fi, în primul rând, scriitor român.

* MARCELLO CAMILUCCI, Il Pensiero, 1966.- Nu e necesar să evocăm aici marile merite ale autorului în difuzarea literaturii şi în special a poeziei româneşti, mai ales contemporane, în Italia. Filoromân de rasă bună, pe care nu-l tentează feluritele ademeneli ale comuniştilor, care au dat într'alte părţi peste un teren mai moale şi mai coruptibil, chiar în lumea profesorală -cutare belfer din Italia, după ce a scris pagini fervente, rând pe rând, pentru Carol II, Garda de Fier, Antonescu, şi a încasat franci elveţieni cu nemiluita, din care încă se înfruptă, bate azi în struna Bucureştiului-, domnul Camilucci e nelipsit la toate manifestările de nivel înalt ale exilului, şi, în presă, la radio, pretutindeni, scrie cu dragoste, înţelegere şi pricepere de cultura românească liberă. O dovadă e şi această mică plachetă, dedicată poeţilor "Gândirii". Sunt traduse poezii de Blaga, Voiculescu, Pillat, Vintilă Horia, Ştefan Baciu şi -mai la spate, după ultima, fie chiar silită, metamorfoză- Nichifor Crainic.

* ION ŢOLESCU, La Icoană, Madrid, 1966. -In Colecţia Dacoromania, îngrijită în Spania cu sârg de dl Fleşeriu, a apărut al cincilea volum de versuri al lui Ion Ţolescu. Titlul cărţii, inspirat din Moţa, indică trăsătura principală a poemelor: e vorba de o poezie în prevalenţă religioasă, în ton de rugăciune, de psalm, de recunoştinţă, de invocare, de imn, etc. Rezultatele cele mai pozitive sunt obţinute, dacă nu ne înşelăm, atunci când religiozitatea îmbracă forma poeziei populare, cu nuanţe chiar glumeţe, ca în "C'am vrut şi-am făcut nevruta!". Reuşită, deasemenea, parafrazarea în versuri şugubeţe a unei cunoscute povestiri a lui Ion Creangă, în "Piază rea". Un curios ecou bacovian în "Exil". Dacă unele poezii sunt consacrate Legiunii (în special "Că Tu eşti Căpitanul...", după cuvintele lui Moţa), începutul uneia dinspre sfârşitul volumului pare o trezire de conştiinţă a lui Horia Sima, zis şi Ghiţă Costea: "Atât cât sunt cu duhul de sărac / Ce să mai cuget peste veac?". Ilustraţiile, sugestive, sunt ale lui D.Anastase.

* SOCIETAS ACADEMICA DACOROMANA, Acta Historica (tomus IV) şi Acta Scientiarum Socialium (tomus II), München, 1965.- Instituţia dela Roma continuă cu succes activitatea editorială. Volumele apărute până acum sunt 13, şi toate de înaltă calitate ştiinţifică, plus "Revista Scriitorilor Români", la care colaborează mai toate con-

deiele de valoare din exil.Printre colaboratorii la primul volum: Wilhelm Giese, care vorbeşte de Aromâni,Irène şi Nicoară Beldiceanu,Monseniorul Tăutu dela Roma, prof.Endre von Ivanka dela Graz,despre bisericile de lemn din Transilvania(cu ilustraţii preţioase),Al.Randa,păr.Bonaventura Morariu,Erich Prokopowitsh dela Viena,Radu R.Florescu,av.I.V.Emilian,care şi-a făcut o nobilă misiune de a ţine în permanenţă vie amintirea "răsboiului sfânt" din răsărit.La volumul de ştiinţe sociale colaborează: Constantin Butuceanu,C.Michael-Titus,păr.Ioan R.Dan,care reia tema vechiului drept românesc,ocupându-se în special,de data aceasta,de isvoarele pravilei moldoveneşti dela 1646,prof.Oreste Popescu,Dumitru Leontieş,acesta din urmă examinând rezultatele,ca producţie industrială,ale primului plan cincinal reperist.

Adrian Popa

CRĂCIUN FĂRĂ ŢARĂ de Yvonne Rossignon

Iar ne-a găsit Crăciunu'ntre străini,
la porţi închise colindând dureri;
din an în an mai singuri,mai puţini,
cu drumurile scrise'n nicăieri.

Ne-a împrăştiat furtuna,cum departe
de rădăcină duce frunza vântul,
subt zări posomorîte şi deşarte
să ne topim în alt pământ pământul.

&& In subtila revistă romană "Nuovistudi gentiliani"găsim,în n° pe Oct.1966, colaborarea,cu articole de mare actualitate,a doi compatrioţi: George Uscătescu, despre "Libertà religiosa",şi Adrian Popa,"La Romania si ribella".Prietenul Popa mai arată,în importanta revistă "Borghese"(Milano,7 Iulie 1966),cauza rechemării principalilor diplomaţi reserişti dela Roma: o tâmpită traducere a lui Arghezi, în care "lume" se transformă în lumânare,"întoarcere" în toarcere,"ortul popii" în banul popii,etc,iar locul naşterii poetului e mutat dela Bucureşti la Budapesta; dar credem că nu lipsa de vigilenţă a lipsit tovarăşilor,ci.. priceperea.

&& In volumul "Bulgarien und Rumänien im Weltkommunismus",găsim colaborarea dlui Constantin Sporea,cu "Geschichte,Volk und Kultur in Rumänien",o clară prezentare,pe scurt,pentru cititorul de limbă germană,a istoriei,poporului şi culturii noastre; tot dl Sporea scrie,în "Europäische Begegnung"(Hanovra,Oct.1966),despre "Rumänien und seine Rolle in Europa",cu fotografii din ţară: foarte frumoasă,biserica din Brădet,cu grupul de credincioşi în mândrul port al Argeşului.

&& Din prodigioasa activitate a dlui prof dr Oreste Popescu,notăm,mai de curând,"L'histoire de la pensée économique et sa division en périodes",Paris,1965.

&& In volumul "Arte contemporanea italiana" găsim o pagină dedicată dnei Elena Franză-Giotta,cu biografia,câteva elogii competente şi enumerarea expoziţiilor la care a participat,din 1942,la Bucureşti,până în 1965,la Muzeul de Artă Modernă din Paris,trecând prin Roma,Milano,Torino,Napoli,Capri,Ravenna,Ancona,etc. O jumătate de pagină dedică compatrioatei noastre şi cunoscuta revistă "Oggi",22 Sept. 1965; sub fotografia,în culori,care o reprezintă în mijlocul atelierului,citim: "Studiul pictoriţei Zoe Elena Giotta Frunză e în poziţia cea mai invidiabilă din Roma: între Via Veneto şi Villa Borghese.Această sală,pe care pictoriţa a transformat-o într'o elegantă galerie de tablouri,acum 14 veacuri era corpul de gardă unde dormeau pe rând sentinelele în timpul teribilului asediu al Goţilor conduşi de tânărul rege Totila".Studiul dnei Giotta se află în zidurile aureliane.

&& Dna Eglantina Daschievici a înregistrat pe bandă de magnetofon câteva din compoziţiile sale: Martiri ai neamului,La mănăstire la Cernica,In pădure pe Zamora,La noi în sat,Ştafeta colindelor,Pluguşorul.Cei ce doresc această bandă i se pot adresa direct: 4.621 N.Kenmore Ave - Chicago/Ill. 60640 - U.S.A.

&& Locul exact al bătăliei "dela lacul Trasimene",unde,la 217 înainte de Cristos,Hanibal a sdrobit legiunile consulului roman Flaminius Nepos,a fost acum identificat,după 7 ani de săpături: lupta a avut loc lângă actualul sat Tuoro,la nordul lacului.Acolo s'au găsit 113 cuptoare,în care au fost arse cadavrele celor 20.000 căzuţi,şi s'au localizat mormintele căpeteniilor armatei lui Hanibal.

&& O originală inventariere a găsit că în munţii Piatra Craiului,Făgăraşului, Lotrului şi Cumpăna s'ar fi găsind circa 3.000 de capre negre.(F.R.P.)

- - -

* Contribuţiile pentru Vatra se pot trimite la Konto 420.38 -Dresdner Bank - 78 Freiburg - Germania - pe numele Petre Vălimăreanu; abonaţii din Italia le pot trimite,pe acelaş nume,la Conto Corrente Postale 1/44.336 -Via Alessandria -Roma.